

कथेद्वारे इंग्रजी शिका

नवशिक्यांसाठी इंग्रजी लघुकथा

रॉबिन्सन क्रूसो

पातळी १

माझे नाव रॉबिन्सन आहे. मी इंग्लंडचा आहे. मी
अठरा वर्षांचा.

माझे वडील जर्मन आहेत. माझी आई इंग्रजी आहे.

मला दोन भाऊ आहेत. माझी एक बहीण आहे. आम्ही
एक चांगले कुटुंब...

प्रकरण १ - कुटुंब

प्रकरण २ - वादळ

प्रकरण ३ - स्त्री

प्रकरण ४ - सिंह

प्रकरण ५ - जहाज

प्रकरण ६ - पत्नी

प्रकरण ७ - चक्रीवादळ

प्रकरण ८ - बेट

प्रकरण ९ - तंबू

प्रकरण १० - कॅलेंडर

प्रकरण ११ - पुस्तक

प्रकरण १२ - कॉर्न

प्रकरण १३ - स्वप्न

प्रकरण १४ - घर

प्रकरण १५ - बास्केट

प्रकरण १६ - ब्रेड

प्रकरण १७ - डोंगी

प्रकरण १८ - फूट

प्रकरण १९ - नरभक्षक

प्रकरण २० - गुहा

प्रकरण २१ - अभ्यागत

प्रकरण २२ - शुक्रवार

प्रकरण २३ - संभाषण

प्रकरण २४ - चाकू

प्रकरण २५ - वडील

प्रकरण २६ - रात्रीचे जेवण

प्रकरण २७ - इंग्रज

प्रकरण २८ - नियंत्रण

प्रकरण २९ - योजना

अध्याय ३० - मुलगा

प्रकरण ३१ - ब्राझील

प्रकरण १ - कुटुंब

माझे नाव रॉबिन्सन आहे. मी इंग्लंडचा आहे. मी अठरा वर्षांचा आहे. माझे वडील जर्मन आहेत. माझी आई इंग्रजी आहे. मला दोन भाऊ आहेत. मला एक बहीण आहे. आमचे कुटुंब चांगले आहे.

माझे वडील एक चांगले व्यापारी आहेत. आमच्याकडे पैसे आहेत. माझी एक चांगली शाळा आहे. माझे आयुष्य चांगले आहे. पण माझे एक स्वप्न आहे. मला प्रवास करायचा आहे. मला जग पहायचे आहे.

माझे वडील एक चांगले माणूस आहेत. त्यांना माझे सर्वोत्तम हवे आहे. पण माझे स्वप्न त्यांचे स्वप्न नाही. ते आनंदी नाहीत. परिस्थिती सोपी नाही.

सकाळ झाली आहे. माझे वडील त्यांच्या खोलीत आहेत. त्यांना माझ्याशी बोलायचे आहे. मी त्यांच्या खोलीत जाते. माझ्या वडिलांना काही प्रश्न आहेत. माझ्या वडिलांना मला प्रवास का करायचा आहे हे जाणून घ्यायचे आहे.

माझे वडील म्हणतात, "प्रवास करणे धोकादायक आहे. प्रवास करणे आरामदायी नाही. तुम्ही मरू शकता."

मी त्याबद्दल विचार करतो. प्रवास करणे धोकादायक आहे. ते आरामदायी नाही. मी मरू शकतो. पण ते खूप मनोरंजक देखील आहे. मी नवीन देश पाहू शकतो. मी नवीन लोकांना भेटू शकतो.

मी दररोज प्रवास करण्याचा विचार करतो. कदाचित माझी आई मला मदत करू शकेल.

मी माझ्या आईशी बोलतो. मी माझ्या आईला सांगतो, "मला प्रवास करायचा आहे. मला जग पहायचे आहे. कृपया माझ्या वडिलांशी बोला. कदाचित तुमच्या मदतीने मी प्रवास करू शकेन."

माझी आई मला खूप आवडते. पण तिला प्रवास करणे धोकादायक वाटते. तिला वाटते की माझे घर घरी आहे. तिला वाटते की इंग्लंडमधील जीवन माझ्यासाठी सर्वोत्तम आहे.

एका वर्षांनंतर, मी एका मोठ्या शहराला भेट देतो. या शहराचे नाव हल आहे.

मी माझ्या मित्राला भेटतो. त्याच्या वडिलांकडे एक जहाज आहे. ते लंडनला जातात. माझा मित्र मला म्हणतो, "माझ्यासोबत चल."

मी विचार करतो. मी तयार नाहीये. पण प्रवास माझ्यासाठी असेल तर मी प्रयत्न करू शकतो.

मी लंडनला जातो. मी खूप आनंदी आहे. हा माझा पहिलाच लांबचा प्रवास आहे. खूप मनोरंजक आहे. पहिला तास चांगला जातो. पण नंतर आपल्याला अडचणी येतात. आपल्याला एक वादळ दिसते. वादळ मोठे आहे. वारा जोरात आहे. जहाज वर-खाली होत आहे. मला भीती वाटते. मी माझ्या घराबद्दल विचार करतो. मी माझ्या आरामदायी पलंगाबद्दल विचार करतो.

सकाळी वादळ संपले. हवामान छान आहे. आणि संध्याकाळ सुंदर आहे. सर्व काही शांत आहे.

एक माणूस माझ्याकडे येतो. आपण बोलतो. आपण वादळाबद्दल बोलतो. मी माझ्या भीतीबद्दल बोलतो. तो माणूस मला पेय देतो. मी खूप पितो. मला रात्री खूप चांगली झोप येते.

दुसऱ्या दिवशी, मी माझ्या घराबद्दल विसरतो. मी माझ्या आरामदायी पलंगाबद्दल विसरतो. मी प्रवासाबद्दल अधिक स्वप्न पाहतो.

प्रकरण २ - वादळ

दुसऱ्या दिवशी, वारा जोरात नसल्यामुळे आमचे जहाज मंदावते.

मग पुन्हा जोरदार वारा येतो. आपण वेगाने जातो. एक नवीन वादळ येते. हे वादळ मोठे आहे.

मला भीती वाटते. माणसेही घाबरतात. लाटा खूप मोठ्या आहेत. लाटा पर्वतांसारख्या आहेत. मला इतर जहाजे दिसतात. जहाजे खेळण्यासारखी असतात. लाटा जहाजांशी खेळतात. मला पुन्हा घरी जायचे आहे.

वादळ खूप मोठे आहे. ते लोक देवाकडे मदतीसाठी प्रार्थना करतात.

मग, एका माणसाला जहाजात एक छिद्र दिसते. आत पाणी आहे. परिस्थिती खूपच वाईट आहे.

बरेच पुरुष खाली जातात. ते पाणी बाहेर काढतात. मला खूप भीती वाटते. मी हालचाल करू शकत नाही. एक माणूस माझ्याकडे येतो. तो म्हणतो, "खाली जा आणि मदत करा." म्हणून मी खाली जातो. आम्ही पाणी बाहेर काढतो.

मला बंदुकीचा आवाज ऐकू येतो. हा आमच्या कॅप्टनचा इशारा आहे. हा इशारा आहे की आम्हाला एक मोठी समस्या भेडसावत आहे. आमचे जहाज खूप तुटले आहे. आमचे जहाज पाण्याने भरलेले आहे.

आम्ही खूप मेहनत करतो. आम्ही पाणी बाहेर काढतो. पण भोक खूप मोठे आहे. जहाजाच्या आत अधिकाधिक पाणी येत आहे.

हवामान चांगले आहे. लाटा लहान आहेत. पण जहाज पाण्याने भरलेले आहे. आम्हाला मदतीची आवश्यकता आहे. आमच्या जहाजासमोर आम्हाला दुसरे जहाज दिसते. जहाजातील माणसे एक छोटी होडी पाठवतात. होडीतील माणसे आमच्या जहाजाकडे जातात. ते माणसे आम्हाला मदत करतात. आम्ही त्यांच्या होडीवर जातो.

पंधरा मिनिटांनंतर, आमचे मोठे जहाज पाण्याखाली जाते. आम्ही लहान बोटीवर सुरक्षित आहोत. आम्हाला एक जमीन दिसते. आम्ही जमिनीवर जातो.

आम्हाला समुद्रकिनाऱ्यावर लोक दिसतात. ते आमची वाट पाहतात. ते आम्हाला मदत करतात. ते आम्हाला काही पैसे देतात. आम्ही लंडन किंवा हलला जाऊ शकतो. मी लंडनला जातो.

जेव्हा मी लंडनमध्ये असतो तेव्हा मला एका कॅप्टनची भेट होते. कॅप्टन आफ्रिकेला जातो. मला वाटते की मी तिथे काही पैसे कमवू शकतो.

कॅप्टन मला आफ्रिकेतील व्यवसायाबद्दल सांगतो. तो मला इंग्लंडमध्ये काय खरेदी करायचे ते सांगतो. तो मला सांगतो की आफ्रिकेतील लोकांना काय हवे आहे.

आफ्रिकेचा प्रवास खूप चांगला झाला. या प्रवासानंतर माझ्याकडे खूप पैसे आहेत. मी आनंदी आहे. मला अधिक प्रवास करायचा आहे. मला अधिक व्यवसाय करायचा आहे. मला जहाज कसे नियंत्रित करायचे ते शिकायचे आहे. कॅप्टन मला जहाज कसे नियंत्रित करायचे ते शिकवतो.

मी पुन्हा आफ्रिकेला जातो. प्रवास चांगला सुरू होतो. पण लवकरच आपल्याला मोठ्या समस्या येतात. आपल्याला एक जहाज दिसते. ते इंग्रजी जहाज नाही. ते समुद्री चाच्यांचे जहाज आहे. समुद्री चाच्यांना आमचे जहाज घ्यायचे आहे. त्यांचे जहाज वेगवान आहे. लवकरच, ते आमच्या जहाजाजवळ आहेत.

समुद्री चाचे आपल्यावर हल्ला करतात. अनेक समुद्री चाचे आपल्या जहाजावर जातात. ते आपल्या माणसांना मारतात. आपण जिंकू शकत नाही. आपण लढाई थांबवतो. आता, आपण कैदी आहोत.

प्रकरण ३ - स्त्री

मी तरुण आणि बलवान आहे. मला गुलाम म्हणून काम करावे लागेल. मी समुद्री चाच्यांच्या कॅप्टनसाठी काम करतो. मला खूप वाईट वाटतंय. माझं आयुष्य खूप वाईट आहे. मला खूप कष्ट करावे लागतात. मी दररोज काम करतो. मी घरात काम करतो. मी बागेत काम करतो. कॅप्टन मला काय करायचे ते सांगतो. मला माझं काम आवडत नाही. मला माझी परिस्थिती बदलायची आहे. मला पुन्हा मोकळे व्हायचे आहे.

सकाळ झाली आहे. मला एक तरुणी भेटते. ती घरात काम करते. ती खूप सुंदर आहे. ती एक गुलाम देखील आहे. ती घर स्वच्छ करते.

मी तिच्याशी बोलतो. ती माझी भाषा बोलत नाही. पण मला वाटतं की ती मला समजते. जेव्हा ती मला पाहते तेव्हा ती आनंदी होते. आणि मीही आनंदी होतो.

कधीकधी ती मला स्पर्श करते. पण तो फक्त एक छोटासा क्षण असतो. गुलाम एकत्र असू शकत नाहीत. मी त्या तरुणीबद्दल खूप विचार करतो. मला तिला दररोज भेटायचे आहे. पण ती दररोज घरात नसते. जेव्हा मी तिच्याबद्दल विचार करते तेव्हा माझ्या शरीरात एक छान भावना येते. मला वाटते की मी या महिलेवर प्रेम करतो. मला वाटते की ती माझी मैत्रीण आहे आणि मी तिचा प्रियकर आहे. पण आमचे प्रेम गुंतागुंतीचे आहे. आपण एकत्र राहू शकत नाही. हे खूप दुःखद आहे.

कधीकधी मी कॅप्टन किंवा त्याच्या मित्रांसोबत मासेमारी करतो. एक लहान मुलगा आम्हाला मदत करतो. आम्ही मासेमारी करताना लहान होडी वापरतो.

एका सकाळी, जेव्हा आम्ही मासेमारी करतो तेव्हा आम्ही हरवतो. आमच्या बोटीभोवती धुके असते. आम्हाला काहीही दिसत नाही. आम्ही घरी जाऊ शकत नाही.

दुसऱ्या दिवशी धुके निघून जाईल. आपण घरी जाऊ शकतो.

आम्ही घरी परतल्यावर, कॅप्टन म्हणतो, "मोठी होडी वापरा."

लांब प्रवासासाठी मोठी बोट चांगली असते.

एके दिवशी, कॅप्टन मला म्हणतो, "बोटीत जास्त अन्न आणि पेये ठेव. काही बंदुकाही आण." कॅप्टनला त्याच्या मित्रांसोबत मासेमारी करायची आहे.

मी बोट तयार करतो. मी जहाजावर अन्न आणि बंदुका ठेवतो. पण कॅप्टनचे मित्र मासेमारी करू इच्छित नाहीत.

मग, कॅप्टन मला सांगतो, "दुसऱ्या दिवशी नेहमीच्या मासेमारीसाठी बोट तयार कर."

ही माझी संधी आहे. मी पळून जाऊ शकतो. बोटीवर भरपूर अन्न आणि बंदुका आहेत. मी मासेमारीसाठी बोट तयार करतो. पण मी अन्न आणि बंदुका बोटीवरच ठेवतो. उद्या, मी पळून जाऊ शकतो. ही माझी योजना आहे.

मला त्या तरुणीबद्दल वाटतंय. मला तिला माझ्यासोबत घेऊन जायचं आहे. पण मला ते कसं करायचं हे कळत नाहीये. तिला बोटीवर घेऊन जाणं शक्य नाहीये. मी दुःखी आहे. मला काय करायचं ते कळत नाहीये. मला मोकळं व्हायचं आहे. पण माझं मन तिच्यासोबत राहायचं आहे.

सकाळ झाली आहे. मला घरातली ती तरुणी भेटली. ती खूप सुंदर आहे.

मी तिच्याकडे पाहतो. तिला माहित आहे की काहीतरी वेगळे आहे. कदाचित तिला समजले असेल की हा आपला शेवटचा एकत्र क्षण आहे. ती माझ्या डोळ्यात पाहते. ती माझा हात स्पर्श करते. मला वाटते की ती समजते.

तिचा चेहरा उदास आहे. माझाही चेहरा उदास आहे. ती माझ्याकडे पाहून हसते. मग, ती निघून जाते. हा आपला शेवटचा एकत्र क्षण आहे.

प्रकरण ४ – सिंह

एक तासानंतर, आम्ही तयार आहोत. मी आणि मुलगा नावेत जातो. एक माणूस आमच्यासोबत जातो. तो आजचा आमचा बॉस आहे.

लवकरच, आपण जमिनीपासून खूप दूर जातो. पण आपल्याला मासे पकडता येत नाहीत. मग, आपण जमिनीपासून खूप दूर जातो. आमच्या बॉसला वाटते की आपण तिथे मासे पकडू शकतो.

एका क्षणी, आमचा बॉस बोटीच्या पुढच्या बाजूला जातो. मी त्याला पटकन समुद्रात ढकलतो. त्याला परत पोहायचे आहे. मी बंदूक घेतो. तो बंदूक पाहिल्यावर तो पोहत निघून जातो.

जेव्हा तो बाहेर असतो तेव्हा मी त्या मुलाकडे पाहतो. मला जाणून घ्यायचे असते की तो माझ्या बाजूने आहे का. मला दिसते की तो माझ्या बाजूने आहे.

दोन वर्षांनंतर, मी मोकळा आहे. आम्ही खूप वेगाने जातो. वारा चांगला आहे. दुसऱ्या दिवशी, आम्ही चाच्यांच्या देशापासून खूप दूर आहोत. पण आम्ही थांबत नाही. आम्ही पुढे जात राहतो.

सहा दिवसांनी, आपल्याला थांबावे लागेल. आपल्याला थोडेसे गोड पाणी हवे आहे.

आपण रात्रीची वाट पाहतो. मग, आपण जमिनीवर जातो. जेव्हा आपण जमिनीजवळ पोहोचतो तेव्हा आपल्याला भयानक आवाज ऐकू येतात. तो मुलगा पुढे जाऊ इच्छित नाही. तो घाबरला आहे.

आम्ही जमिनीजवळच्या बोटीवर राहतो. पण आम्हाला झोप येत नाही.

काही प्राणी पाण्यात आंधोळ करायला येतात. प्राणी भयानक आवाज करतात.

तो मुलगा खूप घाबरतो. मग, आम्हाला ऐकू येते की एक प्राणी आमच्याकडे पोहत येतो. तो मुलगा निघून जाऊ इच्छितो. पण मला निघून जायचे नाहीये.

मी एक बंदूक घेतो. मी त्या प्राण्यावर गोळीबार करतो. तो प्राणी वळतो. मग, तो प्राणी जमिनीवर पोहतो. इतर प्राणी बंदुकीचा आवाज ऐकतात. तेही निघून जातात. आम्ही बोटीवरच राहतो.

सकाळ झाली आहे. आम्ही नाश्यासाठी भाकरी खातो. मुलाला समुद्रकिनारी जायचे आहे. मी त्याच्यासोबत जातो. आम्ही बंदुका घेतो. आम्ही पाण्यासाठी मोठ्या बाटल्या घेतो. मी फार दूर जात नाही. मला बोट पहायची आहे. मुलगा एकटाच पुढे जातो.

तो मुलगा काही वेळाने परत येतो. तो पळतो. मला वाटतं की कोणीतरी प्राणी त्याच्या मागे धावतो. पण मला काहीही धोकादायक दिसत नाही.

त्याच्या हातात एक प्राणी आहे. तो प्राणी कोंबडीचा आहे. तो खूप आनंदी आहे. मीही आनंदी आहे. आमच्याकडे चांगले मांस आणि गोड पाणी आहे. आम्हाला धोकादायक प्राणी दिसत नाहीत.

मला माहित नाही आपण कुठे आहोत. मला फक्त एवढेच माहिती आहे की आपण आफ्रिकेजवळ आहोत. मला वाटते की आपण अशा भूमीजवळ आहोत जिथे कोणीही लोक राहत नाहीत. आपल्याला त्या भूमीवर लोक दिसत नाहीत. आपल्याला फक्त प्राण्यांचे आवाज ऐकू येतात.

एके दिवशी, जेव्हा आपण गोड पाणी शोधायला जातो तेव्हा आपल्याला एक सिंह दिसतो. तो सिंह समुद्रकिनार्यावर झोपतो. तो खूप मोठा आहे.

तो आमच्यापासून फक्त २० मीटर अंतरावर आहे. मुलगा घाबरतो. मग, सिंह डोळे उघडतो. जेव्हा सिंह आम्हाला पाहतो तेव्हा तो आमच्याकडे धावतो. आमच्याकडे जास्त वेळ नाही.

मला सिंहावर गोळी झाडावी लागेल. माझ्याकडे तीन बंदुका आहेत. पहिली गोळी त्याच्या पायाला लागते. दुसरी गोळी त्याच्या डोक्याला लागते. तिसरी गोळी प्राण्याला मारते.

आम्ही मांस खाऊ शकत नाही. मांस चांगले नाही. पण आम्ही कातडी घेतो. आम्ही कातडी बोटीवर ठेवतो.

त्वचा लवकर कोरडी होते.

प्रकरण ५ - जहाज

आम्ही आमचा प्रवास सुरू ठेवतो. जेव्हा आम्हाला गोड पाण्याची गरज असते तेव्हाच आम्ही थांबतो. लवकरच, आम्हाला दिसते की लोक जमिनीवर राहतात.

एके दिवशी, आम्हाला लोकांचा एक मोठा गट दिसतो. ते समुद्रकिनारी आहेत. त्यांना खूप मुले आहेत.

ते आम्हाला पाहतात. मला थांबायचे आहे. मला लोकांकडे जायचे आहे. पण त्या मुलाला ही कल्पना आवडत नाही. तो घाबरला आहे.

लोक आम्हाला काही अन्न देऊ इच्छितात. दोन लोक जंगलात पळतात. ते काही अन्न घेऊन परततात.

आम्हाला समुद्रकिनार्यावर जायचे नाही. पण त्यांना पोहायचे नाही. आम्हाला अन्न कसे घेऊन जायचे हे माहित नाही. लोक हे पाहतात. ते अन्न जमिनीवर ठेवतात. मग, ते परत जातात. जेव्हा ते अन्नापासून दूर असतात, तेव्हा आम्ही अन्नाकडे जातो. आता, आम्हाला लोकांची भीती वाटत नाही. ते आमच्याकडे येतात. आम्ही लोकांचे आभार मानतो. पण आमच्याकडे लोकांसाठी काहीही नाही.

त्याच क्षणी, आपल्याला दोन प्राणी दिसतात. ते प्राणी टेकडीवरून खाली पळतात. लोक घाबरले आहेत.

एक प्राणी एका लहान मुलीवर हल्ला करतो. मी त्या प्राण्यावर गोळीबार करतो. मी त्या प्राण्याला मारतो. दुसरा प्राणी घाबरतो. तो प्राणी पळून जातो.

बंदुकीचा आवाज ऐकून लोक हैराण होतात. प्राणी मेलेला पाहून त्यांनाही धक्का बसतो. मुलगी जिवंत आहे याचा आनंद लोक करतात. ते आमचे आभार मानतात. ते आम्हाला अधिक अन्न आणि पाणी देतात. आता, आमच्याकडे बोटीवर भरपूर अन्न आणि पाणी आहे.

आपण आपला प्रवास सुरू ठेवतो. दुसऱ्या दिवशी आपल्याला काही बेटे दिसतात. मला वाटते की आपण त्या बेटांना भेट देऊ शकतो.

पण त्याच क्षणी, तो मुलगा ओरडू लागतो. तो एक जहाज पाहतो म्हणून ओरडू लागतो.

तो मुलगा खूप घाबरला आहे. त्याला वाटते की ते चाच्यांचे जहाज आहे. पण मी जहाजाकडे पाहतो. मला दिसते की ते जहाज पोर्तुगीज आहे. पण जहाजावरील कोणीही आम्हाला पाहत नाही. म्हणून मी बंदुकीतून गोळीबार करतो.

त्यांना बंदुकीचा आवाज ऐकू येतो. ते आम्हाला पाहतात. लवकरच, आम्ही पोर्तुगीज जहाजावर आहोत.

ते पोर्तुगीज, स्पॅनिश आणि फ्रेंच बोलतात. पण मला त्या माणसांना समजत नाही. पण एक स्कॉटिश खलाशी जहाजावर आहे. तो माझ्याकडे येतो. मी

त्याला आमची कहाणी सांगतो. मग सर्व खलाशी खूप चांगले आहेत. आपण जहाजावर राहू शकतो. आपण खूप आनंदी आहोत.

आम्ही आमची बोट कॅप्टनला देऊ करतो. पण कॅप्टनला बोट घ्यायची नाहीये. त्याला बोटीचे पैसे द्यायचे आहेत. ते खूप छान आहे. मी त्याला सांगतो की तो आमची बोट खरेदी करू शकतो. मी त्याला चांगली किंमत देतो. ती नेहमीच्या किमतीच्या निम्मी आहे. कॅप्टन सहमत आहे.

कॅप्टनलाही त्या मुलाला खलाशी म्हणून प्रशिक्षण द्यायचे आहे. मला ही कल्पना आवडत नाही. मला वाटते की तो मुलगा या कामासाठी खूप लहान आहे. मला वाटते की त्या मुलालाही स्वातंत्र्य हवे आहे. पण कॅप्टन म्हणतो की ते मुलासाठी चांगले आहे.

प्रकरण ६ – पत्नी

तो मुलगा कॅप्टनकडे काम करू इच्छितो. म्हणून तो मुलगा खलाशी होऊ लागतो.

जहाज ब्राझीलला जात आहे. आपण वीस दिवसांनी ब्राझीलला येतो.

मी त्या मुलाला आणि खलाशांना निरोप देतो.

ब्राझील हे दक्षिण अमेरिकेतील एक नवीन राज्य आहे. येथे बरेच लोक नवीन जीवन सुरू करतात. माझ्या बाबतीतही तेच आहे. मी इथे कोणालाही ओळखत नाही.

मी काही लोकांना भेटतो. त्यांच्याकडे साखरेचे मळे आहेत. लवकरच, आम्ही चांगले मित्र झालो.

मला ब्राझील खूप आवडते. लवकरच मी भाषा शिकतो. माझ्याकडे कॅप्टनकडून काही पैसे आहेत. मी ब्राझीलमध्ये एक छोटीशी जमीन खरेदी करतो.

मी साखरेचे उत्पादन सुरू करतो. सुरुवातीला मी जास्त उत्पादन करत नाही. पण दोन वर्षांनी, माझी लागवड मोठी होते.

मी अविवाहित आहे. पण माझे आयुष्य चांगले आहे. माझी आर्थिक परिस्थिती दर महिन्याला चांगली होत आहे.

ब्राझीलमध्ये तीन वर्षे राहिल्यानंतर, माझ्याकडे पुरेसे पैसे आहेत. घर स्वच्छ करण्यासाठी मी एक बाई ठेवू शकतो. मी माझ्या मित्रांना विचारतो की ते एखाद्या चांगल्या बाईला ओळखतात का. एक मित्र म्हणतो, "मला एक मुलगी आहे. ती अठरा वर्षांची आहे. मला वाटते की ती तुमच्यासाठी काम करू शकते. ती खूप चांगली स्वयंपाकी देखील आहे."

दुसऱ्या दिवशी, त्याची मुलगी माझ्या घरी येते. ती मैत्रीपूर्ण आहे. पण ती लाजाळू आहे. ती खूप सुंदर मुलगी आहे. आपण बोलतो. मी तिला मला काय हवे आहे ते सांगतो.

दुसऱ्या दिवशी, ती माझ्या घरी येते. ती घाणेरडी फरशी साफ करते. ती माझे फर्निचर साफ करते.

ती दररोज सोमवारी आणि गुरुवारी सकाळी माझ्या घरी येते. ती ४ तास काम करते. ती माझ्यासाठी स्वयंपाकही करते. ती माझ्या मांजरीलाही अन्न देते.

जेव्हा मी मुलगी पाहतो तेव्हा मला नेहमीच आनंद होतो. कधीकधी आम्ही एकत्र नाश्ता किंवा दुपारचे जेवण करतो आणि गप्पा मारतो.

मग, ती आजारी आहे. ती माझ्या घरी येऊ शकत नाही. ती माझ्या घरी नसताना मला एक विचित्र भावना येते.

मला तिची आठवण येते. मला वाटते, "कदाचित, मी तिला प्रेम करतो."

एका आठवड्यानंतर, ती माझ्या घरी येते. तिला पाहून मला आनंद होतो. तीही आनंदी असल्याचे मला दिसते.

मी तिला मिठी मारतो. मग मी तिला किस करतो. ते एक लांब किस आहे.

दोन आठवड्यानंतर, मी तिच्या वडिलांच्या घरी जाते. मी त्याला विचारते की मी त्याच्या मुलीशी लग्न करू शकतो का. तो शांत असतो. मी त्याच्या उत्तराची वाट पाहतो. मग तो म्हणतो, "मी सहमत आहे." मी खूप आनंदी आहे.

दोन महिन्यांनंतर, मी माझ्या मित्राच्या मुलीशी लग्न करतो. आम्ही कुटुंबाची योजना आखू लागतो. माझ्या आयुष्याचा हा भाग खूप छान आहे.

आमच्या कुटुंबासाठी आमच्याकडे मोठ्या योजना आहेत. आमच्या वृक्षारोपणासाठी आमच्याकडे मोठ्या योजना आहेत. आम्हाला एक मोठे घर हवे आहे.

मोठ्या घरासाठी आपल्याला जास्त पैशांची गरज आहे. मी आफ्रिकेतील व्यवसायाबद्दल विचार करतो. मी आफ्रिकेत खूप लवकर खूप पैसे कमवू शकतो. मी माझ्या मित्रांशी आफ्रिकेबद्दल खूप वेळा बोलतो. मी माझ्या मित्रांना सांगतो की आपण आफ्रिकेत खूप पैसे कमवू शकतो.

प्रकरण ७ - चक्रीवादळ

एके दिवशी, तीन मित्र आमच्या घरी येतात.

ते मला सांगतात की त्यांना आफ्रिकेला जायचे आहे. ते मला विचारतात की मी त्यांच्यासोबत जायचे आहे का. मी म्हणतो, "हो, मला तुमच्यासोबत जायचे आहे." आम्ही प्रवासाची तयारी सुरू करतो. लवकरच, आम्ही तयार होतो. मी माझ्या पत्नीला निरोप देतो. मग आम्ही जातो. आम्हाला दोन महिन्यांनी परत यायचे आहे.

आम्ही सप्टेंबरमध्ये ब्राझील सोडणार आहोत. आमचे जहाज खूप मोठे आहे. पण आम्ही फक्त सतरा जण आहोत. जहाज व्यवसायाच्या गोष्टींनी भरलेले आहे.

हवामान चांगले आहे पण सुरुवातीला खूप गरम आहे. एका आठवड्यानंतर, आम्हाला एक वादळ दिसते. वादळ खूप जोरदार आहे. आमचे जहाज धोक्यात आहे. तीन दिवसांनी वादळ संपते. पण जेव्हा वादळ निघून जाते तेव्हा आम्हाला एक समस्या येते. जहाज तुटले आहे. आम्ही आफ्रिकेला जाऊ शकत नाही. कॅप्टन परत जाऊन जहाज दुरुस्त करू इच्छितो. पण मला परत जायचे नाही. आम्ही त्याबद्दल बोलतो. आम्ही सर्वोत्तम उपायाबद्दल विचार करतो.

मग संध्याकाळी, दुसरे वादळ येते. वारा जोरात असतो. लाटा खूप मोठ्या असतात.

मग एक माणूस ओरडतो, "जमीन!"

जेव्हा तो माणूस "जमीन!" असे ओरडतो तेव्हा जहाज थांबते. समुद्र पुरेसा खोल नाही. आपल्या तुटलेल्या जहाजासाठी ते वाईट आहे. जहाज प्रत्येक सेकंदाला तुटू शकते.

आपल्याला एका लहान बोटीने जावे लागेल. हे खूप धोकादायक आहे कारण १७ माणसांसाठी ही बोट खूपच लहान आहे.

पण जर आपल्याला जगायचे असेल तर आपल्याला ते करावेच लागेल. म्हणून आपण एका छोट्या बोटीने जातो.

लाटा खूप मोठ्या आहेत. वारा खूप जोरात आहे. वारा आपल्याला मोठ्या खडकांवर ढकलतो. आपल्याला माहित आहे की अपघात जवळ आला आहे.

मग, एक मोठी लाट येते. लाट बोट उलटवते. मी पाण्याखाली आहे. मला श्वास घेता येत नाही. मला इतर माणसे दिसत नाहीत. मला बोट दिसत नाही.

मग, माझे डोके पाण्यावर असते. तो फक्त एक छोटासा क्षण आहे. पण मी श्वास घेऊ शकतो. मला खडकांमध्ये एक छोटासा समुद्रकिनारा दिसतो. एक मोठी लाट मला समुद्रकिनार्यावर ढकलते.

मी अजूनही पाण्यात आहे. पण मला माझ्या पायाखालची जमीन जाणवते. मला माहित आहे की मला उभे राहिले पाहिजे. मला पाण्यातून बाहेर पडले पाहिजे. पुढची लाट मला पुन्हा समुद्रात घेऊन जाऊ शकते. पण माझे शरीर कमकुवत आहे. मी लवकर उभे राहू शकत नाही. पुढची लाट येते. मी पुन्हा पाण्याखाली आहे.

मी पुन्हा श्वास घेऊ शकत नाही. पण मग दुसरी लाट मला पुन्हा समुद्रकिनाऱ्यावर घेऊन जाते.

मी पाण्यात आहे. पण मी उभा राहू शकतो. मी दहा मीटर जाऊ शकतो. मी वाळूवर आहे.

मी सुरक्षित आहे. पण माझे हात आणि पाय खूप कमकुवत आहेत. मी कोसळतो. आणि मी समुद्रकिनाऱ्यावर पडतो.
काही वेळाने, मी उभा राहतो. मी इतर पुरुषांना शोधतो. मला इतर पुरुष सापडत नाहीत. मी एकटाच जिवंत पुरुष आहे.

माझे सर्व मित्र मेले आहेत. मला समुद्रकिनाऱ्यावर फक्त तीन टोप्या आणि दोन बूट सापडले.
हे माझ्यासाठी भयानक आहे.

प्रकरण ८ - बेट

हवामान अजूनही खूप खराब आहे. पण लाटा इतक्या मोठ्या नाहीत. मला जहाज दिसतंय. जहाज जमिनीपासून खूप दूर आहे.

मी आजूबाजूला पाहतो. मला दिसतंय की माझ्याकडे काहीच नाही. मी ओला आहे. माझ्याकडे दुसरे कपडे नाहीत. माझ्याकडे खायला किंवा पिण्यासाठी काहीही नाही. माझ्याकडे बंदूक नाही. धोकादायक प्राणी मला खाऊ शकतात. माझ्याकडे फक्त एक छोटा चाकू आहे जो मला माझ्या खाशात सापडतो. ही परिस्थिती खरोखरच वाईट आहे. फक्त एका लहान चाकूने मी कसे जगू शकतो?

मला थोडे गोड पाणी प्यायचे आहे. मला एक छोटी नदी सापडते. मी ते पाणी पितो.

रात्र येते. मला धोकादायक प्राण्यांची भीती वाटते. मला जमिनीवर झोप येत नाही. म्हणून, मी एका मोठ्या झाडावर रात्र घालवतो.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी मी उठतो तेव्हा समुद्र शांत असतो. मला अजूनही जहाज दिसते.

मी जहाजापर्यंत पोहतो. मला मोठ्या जहाजात आत जाण्याचा मार्ग दिसत नाही. मी जहाजाभोवती दोनदा पोहतो. मग मला जहाजाच्या एका बाजूला एक दोरी दिसते. मी दोरी वापरतो.

आता, मी जहाजावर आहे. जहाज रिकामे आहे. मी काही अन्न शोधण्याचा प्रयत्न करतो. मी भाग्यवान आहे. जहाजावर काही अन्न कोरडे आहे. मला रमची बाटली देखील सापडली. मी बाटली माझ्यासोबत घेतो.

मग मला काहीतरी ऐकू येते. जहाजावर कोणीतरी आहे. कोण आहे? माझ्या मित्रांपैकी कोणीतरी? हे शक्य नाही. माझे सर्व मित्र मेले आहेत. मला भीती वाटते.

मी जिथे आवाज ऐकतो तिथे जातो. मग मी पाहतो की तो कोण आहे. तो एक कुत्रा आहे. तो आपल्या कॅप्टनचा कुत्रा आहे. आता, माझा एक मित्र आहे. मी एकटा नाही.

मला अन्न, रम आणि कुत्रा समुद्रकिनार्यावर घेऊन जायचे आहे. पण माझ्याकडे जहाजावर छोटी होडी नाही. मला एक तराफा बनवायचा आहे. मला काही लाकूड सापडते. मी लाकडापासून एक तराफा बनवतो. मला काही कपडेही हवे आहेत. मी कपडे शोधतो.

जेव्हा मी कपडे शोधतो तेव्हा मला एक छान गालिचा सापडतो. मला चार बंदुका आणि बारूद असलेली एक पेटी देखील मिळते.

मी माझ्या तराफ्यावर सगळं काही ठेवलं. समुद्र शांत आहे. वारा जमिनीवर जातो. हे सगळं चांगलं आहे.

लवकरच, मी समुद्रकिनारी आहे. मी राहण्यासाठी जागा शोधत आहे.

मला एक टेकडी दिसते. टेकडीवरून मी कुठे आहे ते पाहू शकतो.

मी बंदूक घेतो. मी टेकडीवर चालतो. मी वर जातो. मला संपूर्ण जागेभोवती समुद्र दिसतो. मी एका बेटावर आहे.

मला जवळच दोन लहान बेटे दिसतात. एक उत्तरेला आहे. एक पश्चिमेला आहे. मला दक्षिणेला एक मोठा प्रदेश देखील दिसतो. तो प्रदेश सुमारे १०० किलोमीटर अंतरावर आहे. मला पूर्वेला काहीही दिसत नाही. मला फक्त समुद्र दिसतो. मला बेटावर लोक दिसत नाहीत. मला फक्त वन्य प्राणी दिसतात.

प्रकरण ९ - तंबू

टेकडीवरून परत येताना मला बरेच पक्षी दिसतात. पण मला त्यांची नावे माहित नाहीत. मी ते खाऊ शकतो की नाही हे मला माहित नाही. मी एक पक्षी मारतो. पण मांस चांगले नसते. मी पुन्हा तराफ्यावर जातो.

दुसऱ्या दिवशी, मला जहाजावर परत जायचे आहे. मला सर्व महत्वाच्या गोष्टी बेटावर घेऊन जायच्या आहेत. पुढचे वादळ जहाज पूर्णपणे नष्ट करू शकते.

मी समुद्रकिनार्याजवळ एक छोटा तंबू बनवतो.

पावसामुळे ज्या वस्तू नष्ट होऊ शकतात त्या मी तंबूत आणतो. रात्र येते.

मी जमिनीवर पडलो आहे. मी माझ्या डाव्या खांद्याजवळ दोन बंदुका ठेवल्या आहेत. मी माझ्या उजव्या खांद्याजवळही दोन बंदुका ठेवल्या आहेत. आता, मला सुरक्षित वाटते.

मी थकलो आहे. मला खूप लवकर झोप येते.

मी दुसऱ्या दिवशी जहाजावर परत पोहतो. मी दुसरा तराफा बनवतो. मी तराफ्यावर अनेक गोष्टी ठेवतो. जेव्हा मला सात नवीन तोफा आणि काही बंड सापडतात तेव्हा मला खूप आनंद होतो. मी या सर्व गोष्टी समुद्रकिनार्यावर घेऊन जातो.

मी दररोज जहाजावर जातो. मी बऱ्याच चांगल्या गोष्टी परत आणतो. उदाहरणार्थ, मला खूप मेणबत्त्या सापडतात. मला बेटावर मेणबत्त्या हव्या आहेत. मला चहाचे दोन मोठे बॉक्स देखील सापडतात. मी जहाजाला खूप भेट देतो.

एके दिवशी, मला एक बंद बॉक्स सापडतो. त्या बॉक्सखाली मला एक चावी सापडते. जेव्हा मी बॉक्स उघडतो तेव्हा मला युरोप आणि ब्राझीलमधील काही पैसे दिसतात. बेटावर पैसे महत्वाचे नाहीत. पण मी ते पैसे माझ्यासोबत घेऊन जातो.

मला चित्रे असलेली कार्डे देखील सापडतात. ती राजा आणि राणीची चित्रे आहेत. मी काही खेळ खेळू शकतो. मी पत्त्यांसह थोडी मजा करू शकतो.

दुसऱ्या दिवशी, आकाशात मोठे काळे ढग असतात. ते मोठे आणि मोठे होत जातात. वारा अधिकाधिक जोरात वाहत असतो. मी जहाजाला भेट देतो. पण वादळ जवळ आले आहे म्हणून मी तराफा बनवत नाही. वादळात तराफा सहजपणे तुटू शकतात. मी समुद्रकिनाऱ्यावर परत पोहतो. रात्री वारा खूप जोरात असतो. पण मी माझ्या छोट्या तंबूत सुरक्षित असतो.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी जहाज निघून गेले. मला माहित आहे की मी बेटावर खूप वेळ राहू शकतो. मला राहण्यासाठी एक छान जागा बनवायची आहे. मला सुरक्षित राहण्याची देखील गरज आहे.

मी गुहा शोधू शकतो. किंवा मी एक मोठा तंबू बनवू शकतो. कदाचित, मी दोन्ही करू शकतो. मला गोड्या पाण्याजवळ एक जागा हवी आहे. ती जागा सावलीत असली पाहिजे. ती जागा सुरक्षित ठेवणे सोपे असले पाहिजे. मला समुद्राचे दृश्य देखील हवे आहे. मला जहाजे पहायची आहेत.

मला एका मोठ्या टेकडीच्या शेजारी एक छान जागा सापडते. मी तिथे माझा तंबू लावतो. ती टेकडी एका बाजूने माझे रक्षण करते. मी इतर सर्व बाजूंनी कुंपण बांधतो.

कुंपणाला दरवाजा नाही. मी कुंपणावरून जाताना शिडी वापरतो.

मी माझ्या सर्व गोष्टी आत घेतो. माझ्या डोक्यात आणखी योजना आहेत.

मी दोन तंबू बनवतो. एक तंबू मोठा असतो. दुसरा तंबू लहान असतो. लहान तंबू मोठ्या तंबूच्या आत असतो. मोठा तंबू बारूद आणि अन्न पावसापासून वाचवतो. मी लहान तंबूत राहतो.

प्रकरण १० - कॅलेंडर

तंबू बांधण्याचे काम पूर्ण झाल्यावर, मी टेकडीच्या तळाशी एक गुहा बनवायला सुरुवात करतो. मला गुहेचा वापर अन्नासाठी करायचा आहे. मी गुहेतून दगड आणि माती कुंपणावर आणतो. मी कुंपणाच्या आतील बाजूस एक टेरेस बनवतो.

एके दिवशी वादळ आल्यावर मी अजूनही गुहेवर काम करतो. वादळाच्या वेळी मला वीज चमकताना दिसते. मला वाटते की वीज माझ्या पेट्यांवर बारूदाने आदळू शकते. स्फोट सर्वकाही नष्ट करू शकतो. स्फोट मलाही मारू शकतो. मला भीती वाटते. मला बदल घडवून आणण्याची गरज आहे.

वादळानंतर, मी गनपावडरने बॉक्स उघडतो. मी गनपावडर लहान बॉक्स आणि बॅगमध्ये ठेवतो. मी बॉक्स आणि बॅग दगडांमध्ये लपवतो. माझ्याकडे खूप गनपावडर आहे, म्हणून यासाठी तीन दिवस लागतात.

मीही दररोज शिकार करतो. हा कठोर परिश्रमातून विश्रांती आहे. आणि मला थोडे मांस देखील हवे आहे.

जेव्हा मी शिकार करतो तेव्हा मला बेटाची अधिक माहिती होऊ लागते. मला काही शेळ्या सापडतात. मी त्यांची शिकार करतो. आता, माझ्याकडे पुरेसे मांस आहे.

मला कधीकधी दुःख होते. मी माझ्या पत्नीबद्दल विचार करतो. मला तिची खूप आठवण येते. मी ब्राझीलमधील माझ्या मित्रांबद्दल विचार करतो. मी माझ्या पालकांबद्दल विचार करतो.

मला माहित आहे की समुद्रातून प्रवास केल्याने तुमचे आयुष्य पूर्णपणे बदलू शकते. प्रवास करणे खूप चांगले असू शकते. पण प्रवास करणे भयानक देखील असू शकते. मला माहित आहे की जहाजावरील माझे मित्र मरण पावले आहेत. मला माहित आहे की मी एकमेव जिवंत व्यक्ती आहे. मी भाग्यवान आहे. मी भाग्यवान देखील आहे कारण माझ्याकडे अन्न, बंदुका आणि कपडे यासारख्या सर्व गोष्टी आहेत. मी या गोष्टींशिवाय जगू शकत नाही.

मी एक मोठा क्रॉस बनवण्याचा निर्णय घेतला. मी तो क्रॉस समुद्रकिनार्यावर ठेवला.

मी बेटावरील माझ्या पहिल्या दिवसाची तारीख क्रॉसवर लिहितो. मला वेळेबद्दल माहिती ठेवायची आहे.

क्रॉस हा माझा कॅलेंडर आहे. मी दररोज क्रॉसमध्ये एक छोटासा कट करतो. दर रविवारी, कट मोठा असतो. हा कट आठवड्याचा शेवट दर्शवितो. प्रत्येक महिन्याचा शेवटचा दिवस देखील एक लांब कट असतो.

एके दिवशी, मी माझ्या परिस्थितीबद्दल विचार करतो. माझ्या मनात नकारात्मक विचार येतात. हे चांगले नाही. मला माझे नकारात्मक विचार बदलायचे आहेत. मी सर्व चांगल्या आणि वाईट गोष्टी लिहिण्याचा निर्णय घेतो. प्रथम, मी जे वाईट आहे ते लिहितो.

मी या बेटावर एकटा आहे. माझ्याकडे गप्पा मारण्यासाठी कोणीही नाही. मला पुन्हा इंग्लंड पाहण्याची खूप कमी संधी आहे.

पण मी जिवंत आहे. मी सुरक्षित आहे. मला माझे स्वातंत्र्य आहे. माझ्याकडे पुरेसे अन्न आहे. हे सर्व सकारात्मक आहे.

माझ्याकडे चांगले कपडे नाहीत, पण मला या बेटावर जास्त कपड्यांची गरज नाही. माझ्याकडे माझा कुत्रा आहे. त्याला काही शब्द समजतात. मी जेव्हा म्हणतो तेव्हा तो समजतो, "बसा. इकडे ये. आणा. उडी मारू नको. ते करू नको."

मला दिसतंय की माझी परिस्थिती परिपूर्ण नाहीये. पण माझ्या आयुष्यात काही चांगल्या गोष्टीही आहेत.

मला फक्त सकारात्मक गोष्टींवर लक्ष केंद्रित करण्याची गरज आहे. मी माझे स्थान अधिकाधिक चांगले करत राहतो. मी गुहा मोठी करतो. गुहेत माझ्याकडे अनेक गोष्टींसाठी जागा आहे. मी आनंदी आहे कारण माझे जीवन आता व्यवस्थित झाले आहे.

प्रकरण ११ - पुस्तक

मला काही फर्निचर बनवायचे आहे. मला एक खुर्ची आणि एक टेबल हवे आहे. मी माझ्या तराफ्यांमधून आणि जहाजातून लाकडाचा वापर करतो. ते बनवण्यासाठी पाच दिवस लागतात. मग, मी गुहेसाठी आणखी फर्निचर बनवतो. मी माझे कपडे आणि बंदुका देखील गुहेत ठेवतो.

माझे काम पूर्ण झाल्यावर मला खूप आनंद होतो. गुहा आता आरामदायी आहे. सर्व काही व्यवस्थित आहे. मला जे हवे आहे ते मी सहज शोधू शकतो.

मी बेटावरील माझ्या जीवनाबद्दल एक पुस्तक लिहिण्याचा निर्णय घेतला आहे. मी पुस्तकात माझे दिवस वर्णन करतो. मी बेटावरील माझ्या पहिल्या दिवसापासून सुरुवात करतो. मला जे आठवते ते मी लिहितो.

मी जे विचार करतो ते लिहितो. जेव्हा मी माझे विचार कागदावर लिहितो तेव्हा ते चांगले असते.

जेव्हा मी सुरुवात करतो तेव्हा मी दररोज एक पान लिहितो. पण जेव्हा मी वर्तमानात येतो तेव्हा मी आठवड्यातून फक्त एक पान लिहितो. मी फक्त महत्वाच्या गोष्टी लिहितो.

बेटावर काही काळ राहिल्यानंतर माझे आयुष्य व्यवस्थित झाले आहे. पण माझे आयुष्य कधीच कंटाळवाणे नसते. माझ्याकडे नेहमीच काही ना काही काम असते.

दररोज सकाळी मी बेटाभोवती फिरतो. मग मी काम करतो. दुपारी जेवण करतो. मग मी झोपतो, पण जास्त वेळ नाही. मग मी माझे काम चालू ठेवतो. मी आराम करतो किंवा संध्याकाळी माझे पुस्तक लिहितो. मी माझी गुहा मोठी करत आहे. मला एक मोठी गुहा हवी आहे.

ती गुहा म्हणजे माझे स्वयंपाकघर, बैठकीची खोली आणि कधीकधी बेडरूम.

जेव्हा गुहेचे काम पूर्ण होते, तेव्हा एका बाजूने बरीच माती पडते. जेव्हा ते घडते तेव्हा मी गुहेत नसतो. जर माझ्यावर बरीच माती पडली तर मी मरू शकतो.

मी गुहा स्वच्छ करतो. मग मी बाजूला आणि वरच्या बाजूला लांब बोर्ड लावायचे ठरवतो. मला पुन्हा असा अपघात नको आहे. या कामाला एक आठवडा लागतो.

डिसेंबरमध्ये, मी माझ्या छोट्या छावणीत माझे काम सुरू ठेवतो. हवामान फारसे चांगले नसते. दिवसभर पाऊस पडतो. पण तरीही वातावरण उबदार असते. म्हणून मी आत काम करतो. बेटावर कधीही थंडी नसते. ते माझ्यासाठी चांगले असते.

डिसेंबरच्या शेवटी, मी एका बकरीला मारतो. मी दुसऱ्या बकरीलाही दुखापत केली. तिचा पाय तुटला आहे. बकरी चालू शकत नाही. मी बकरीला घरी घेऊन जातो. मी बकरीला मदत करतो.

दोन आठवड्यांनंतरही शेळी घाबरत नाही. शेळी माझ्या हातातून खातो.

जानेवारीमध्ये मी बेटावरून प्रवास करतो. बेटाच्या मध्यभागी मला जास्त शेळ्या दिसतात. हे प्राणी खूप लाजाळू असतात. त्यांच्या जवळ जाणे कठीण असते.

मला काही शेळ्या पाळायच्या आहेत. त्यासाठी मला फक्त एक चांगली संधी हवी आहे. माझ्याकडे एक योजना आहे.
दुसऱ्या दिवशी, मी माझ्या कुत्र्यासह परत येतो. मला वाटते की माझा कुत्रा मला शिकार करण्यास मदत करू शकेल.
मी माझ्या कुत्र्याला सांगतो, "बसा. थांबा. हलू नको."

प्रकरण १२ - धान्य

जेव्हा शेळ्या माझ्या आणि माझ्या कुत्र्याच्या मध्ये असतात तेव्हा मी झाडामागे लपतो. मग मी माझ्या कुत्र्याला ओरडतो, "इकडे ये."

माझा कुत्रा माझ्याकडे धावतो आणि शेळ्याही. मी झाडामागे माझ्या जागी थांबतो. जेव्हा एक शेळी माझ्या जवळ धावते तेव्हा मी उडी मारतो आणि तिचा पाय पकडतो. मी तिचा उजवा पाय धरतो. पण मग शेळी तिच्या डाव्या पायाने मला लाथ मारते. ती माझ्या नाकात लाथ मारते. हे खूप भयानक वेदनादायक असते. मी शेळीला धरू शकत नाही आणि शेळी पळून जाते.

आम्हाला यश आले नाही. शेळी पकडण्याची ही सर्वोत्तम पद्धत नाही. आम्हाला एक चांगली पद्धत शोधावी लागेल.

मी माझ्या कुत्र्याला सांगतो, "चला घरी जाऊया. मला आराम करायचा आहे."

मी जानेवारी ते मार्च या काळात माझ्या कुंपणावर काम करतो. मला बराच वेळ लागतो कारण मला कुंपण खूप मजबूत करायचे आहे. या काळात मला बेटावर मोठे पक्षी दिसतात. त्यांची घरे झाडांमध्ये नसतात.

ते खडकांमध्ये असलेल्या छिद्रांमध्ये राहतात. त्यांना पकडणे सोपे आहे. त्यांचे मांस उत्तम आहे. मी त्यांची अंडी शिजवून खाऊ शकतो.

जेव्हा मी माझ्या कुंपणावर काम करतो तेव्हा मला एक छोटी पिशवी दिसते. मला पिशवीत मक्याची आठवण येते. पण आता मला पिशवीत फक्त काही पाने दिसतात. मी पिशवी माझ्या छावणीबाहेर नेतो. मी पिशवी रिकामी करतो कारण मला बारूदसाठी पिशवीची आवश्यकता असते. हे पावसाळ्यापूर्वी घडते.

एका महिन्यानंतर, मला त्या ठिकाणी काही हिरवी पाने आढळली. ती तरुण मक्याची आहे.

मी खूप आनंदी आहे. माझ्या घराजवळ मका पिकतो. तो खूप छान आहे. मी भविष्यात ब्रेड बेक करू शकेन.

मार्चमध्ये काहीतरी घडते. मी माझ्या गुहेत असतो तेव्हा मातीचे तुकडे वरून पडतात.

गुहा.

मला भीती वाटतेय. गुहेवरील माझे काम वाया जाऊ शकते. मी गुहेबाहेर धावतोय. मला दिसतेय की जमीन हादरायला लागली आहे. भूकंप झाला आहे.

मला धक्का बसला आणि भीतीही वाटली. टेकडीवरून काही मोठे दगड पडतात. पण मी भाग्यवान आहे. ते माझ्या तंबूवर आदळत नाहीत.

भूकंप लवकरच संपला आहे. पण मला गुहेत जायचे नाहीये. मला भीती वाटतेय. मी माझ्या तंबूसमोर जमिनीवर बसलो आहे.

मला वाटतं, "कदाचित, गुहेत झोपणे धोकादायक आहे. जर दुसरा भूकंप आला तर ते धोकादायक आहे."

पण मला तंबूत झोपायचे नाही. म्हणून मी घर बनवण्याचा निर्णय घेतला.

मी एप्रिलमध्ये घर बांधायला सुरुवात करतो. घर बांधायला तीन महिने लागतात. पण मी माझ्या नवीन घराबद्दल आनंदी आहे.

जुलैच्या शेवटच्या आठवड्यात मी आजारी आहे. मला ताप आहे. मी अंथरुणातून उठू शकत नाही. मी खूप अशक्त आहे. या अवस्थेत मी काहीही करू शकत नाही.

मला वेडी स्वप्ने पडतात. ती स्वप्ने फारशी तार्किक नसतात. पण जेव्हा मला ती पडतात तेव्हा माझ्यासाठी ती खरी वाटतात.

प्रकरण १३ - स्वप्न

माझे एक स्वप्न खरोखरच वेडे आहे. मी एका पबमध्ये आहे. पब माझ्या बेटावर आहे. मला रम प्यायची आहे. पण वेट्रेस खूप आळशी आहे. ती बारमध्ये बसते. ती काहीही करत नाही. मला आळशी लोक आवडत नाहीत. मला राग येतो पण मी वाट पाहतो.

मग माझी पत्नी पबमध्ये येते. ती मला काही मजकूर असलेला कागद देते. तो तिच्या वडिलांचा संदेश आहे. ते लिहितात की मला घरी जावे लागेल. ते लिहितात की मला मळ्यांवर काम करावे लागेल. पण मला घरी जायचे नाही.

मी पबमधील स्वयंपाकघरात जातो. माझी आई स्वयंपाकघरात असते. ती काही स्टीक्स बनवते. ती सूप देखील शिजवते. मला सूपची चव येते. सूपची चव खूपच छान लागते.

मग दोन इंग्रज पबमध्ये येतात. त्यांना बारूद विकायचा आहे. एक माणूस सज्जन माणसासारखा दिसतो. पण दुसरा माणूस भयानक आहे.

मी त्या भयानक माणसाला म्हणतो, "मला माफ करा. मला तुमच्या गनपावडरची गरज नाही. माझ्या कॅम्पमध्ये खूप गनपावडर आहे."

तो भयानक माणूस म्हणतो, "तुम्हाला आमचा गनपावडर खरेदी करावा लागेल. आम्ही लंडनहून प्रवास करतो. आम्हाला व्यवसाय करायचा आहे."

मी म्हणतो, "धन्यवाद. मला तुमचा बारूद नको आहे."

तो भयानक माणूस खूप रागावला आहे. आमचा संवाद चांगला नाहीये. तो माझ्याबद्दल काही भयानक गोष्टी बोलतो. मी त्याच्याबद्दल काही भयानक गोष्टी बोलतो.

संभाषण इतके टोकाला जाते की तो मला मारू इच्छितो. तो त्याची बंदूक घेतो. मी पळून जाऊ लागतो. तो माझ्यावर गोळीबार करतो. मग मी उठतो.

एका आठवड्यानंतर, मला बरे वाटते. पण मला अजूनही आराम करायचा आहे. मला खूप झोपायची आहे.

ऑगस्टमध्ये, मी पुन्हा ठीक आहे. पण मला अजूनही थोडी अशक्तपणा जाणवतो. मला काही शारीरिक हालचाल करावी लागेल. पुढचे दहा दिवस, मी बेटावर फिरतो. या सहलीनंतर मला बरे वाटते.

जेव्हा मला पुन्हा ताकद येते, तेव्हा मी संपूर्ण बेट एक्सप्लोर करण्याचा निर्णय घेतो. मला बेटाचा एक नवीन मनोरंजक भाग सापडतो. तो एक दरी आहे. तो एक तलाव असलेला दरी आहे. तो दरी बेटाच्या मध्यभागी आहे.

मला इथे खरबूज मिळतात. खरबूज मोठ्या गोळ्यांसारखे दिसतात. ते खूप गोड असतात. मला या दरीत सफरचंद, संत्री आणि लिंबू देखील मिळतात. मला काही फळे घरी घेऊन जायची आहेत. पण मला एक मोठी पिशवी हवी आहे. माझ्याकडे मोठी पिशवी नाही.

मी काही फळे गोळा करतो. मी फळे एका जागी ठेवतो. मी माझ्या गुहेत परततो. मी फळांसाठी एक मोठी पिशवी आणतो. मला फ्रूट व्हॅली खूप आवडते. इथला निसर्ग सुंदर आहे. मला वाटतं, "कदाचित, मी इथे स्थलांतर करू शकेन. पण समुद्रकिनारा या ठिकाणापासून खूप दूर आहे. मला समुद्रकिनाऱ्याजवळ असायला हवे. मला वाचवू शकेल असे जहाज पहायचे आहे."

प्रकरण १४ - घर

मी फ्रूट व्हॅलीमध्ये जात नाही. पण मी इथे घर बांधण्याचा निर्णय घेतला आहे.

मी खूप वेळा या दरीला भेट देतो. टप्प्याटप्प्याने, मी इथे एक घर बांधतो. घर लहान आहे. मी घराभोवती दुहेरी कुंपण घालतो. घर एखाद्या किल्ल्यासारखे संरक्षित आहे.

पुन्हा, जेव्हा मला आत जायचे असते तेव्हा मी शिडी वापरतो. आणि आत, कुंपणाच्या एका कोपऱ्यात माझ्या पायऱ्या आहेत. मी बाहेर जाताना पायऱ्या वापरतो. आणि जेव्हा मी आत जातो तेव्हा मी शिडी वापरतो.

ही क्रिया संपूर्ण ऑगस्ट आणि सप्टेंबरच्या सुरुवातीला चालते. पण मला ते खूप आवडते. फळांची दरी मला खूप ऊर्जा देते. मला इथे खूप निरोगी आणि मजबूत वाटते.

कधीकधी, जेव्हा मी रात्री दरीत असतो तेव्हा मी चंद्र आणि तारे पाहतो. मी माझ्या पत्नीबद्दल विचार करतो. मी इंग्लंडमधील माझ्या कुटुंबाबद्दल विचार करतो. मला माहित आहे की त्यांना एकच चंद्र दिसतो. त्यांना तेच तारे दिसतात. पण आपण एकत्र राहू शकत नाही. मी माझ्या कुटुंबाबद्दल खूप वेळा विचार करतो. मी त्यांना शुभेच्छा देतो.

मी चंद्र पाहणाऱ्या सर्व लोकांबद्दलही विचार करतो. ते जिथे राहतात त्या ठिकाणांबद्दल मी विचार करतो. मला त्यांच्याशी जोडलेले वाटते. कधीकधी, मला संपूर्ण विश्वाशी जोडलेले वाटते.

मी देवाबद्दलही विचार करतो. माझ्या मनात देवाला प्रश्न आहेत. मी त्याला विचारतो, "मी या बेटावर का आहे? माझे सर्व मित्र मेले असतानाही मी अजूनही जिवंत का आहे?"

माझ्याकडे या प्रश्नांची उत्तरे नाहीत. पण मी देवावर विश्वास ठेवतो. तो काय करत आहे हे त्याला माहीत आहे यावर माझा विश्वास आहे.

पावसाळा सुरू होण्याची ही वेळ असते. पावसाळा ऑक्टोबरच्या मध्यापर्यंत चालू राहतो. बेटावर हे माझे पहिले वर्ष आहे.

पाऊस संपल्यावर मी माझ्या दरीच्या घरात परततो. मला दिसते की कुंपण पूर्णपणे हिरवेगार आहे. सर्वत्र नवीन पाने उगवत आहेत. हे केवळ सुंदरच नाही तर घर पाहणे खूप कठीण असल्याने ते उपयुक्त देखील आहे.

पानांमुळे सावली निर्माण होते. इथे राहणे खूप छान आहे. मला माझ्या पहिल्या घराभोवतीही त्याच लाकडाचे कुंपण करायचे आहे.

पावसाळा संपला की मी माझा मका जमिनीत लावतो. मला वाईट वाटतं की काहीतरी वाईट घडू शकतं. मी फक्त अर्धा मका वापरतो. ही चांगली कल्पना आहे कारण कोणताही मका वाढत नाही.

पुढच्या पावसाळ्यापूर्वी मी मक्याचा दुसरा भाग जमिनीत रोवतो. यावेळी, मका वाढतो. आता, बेटावर माझे एक लहानसे शेत आहे.

मला दिसतंय की या बेटावरील ऋतू इंग्लंडपेक्षा वेगळे आहेत. ऋतू वसंत ऋतू, उन्हाळा, शरद ऋतू आणि हिवाळा नाहीत. आपल्याकडे दोन पावसाळी आणि दोन कोरडे ऋतू आहेत. या माहितीमुळे, मी आता जमिनीत मका कधी लावायचा याचे नियोजन करू शकतो.

प्रकरण १५ - टोपली

मी बेटाभोवती लांब आणि लांब ट्रिप करतो. या ट्रिपसाठी मला एका टोपलीची आवश्यकता आहे. एका टोपलीने मी माझ्या ट्रिप दरम्यान जास्त अन्न वाहून नेऊ शकतो. मी फळांच्या खोऱ्यातून जास्त फळे देखील वाहून नेऊ शकतो.

मी माझ्या कुंपणासाठी वापरलेल्या झाडाच्या फांद्या तोडतो. मी टोपलीसाठी फांद्या वापरतो. जेव्हा मी टोपली पूर्ण करतो, तेव्हा मी बेटाभोवती एक लांब प्रवास करण्याचा निर्णय घेतो.

मी फळांच्या दरीतून जातो. दरीनंतर मला काही शेते दिसतात. शेतात खूप गवत आहे. शेत खूप सपाट आहेत.

शेतात खूप फुले आहेत. फुलांना खूप छान वास येतो. या फुलांभोवती अनेक कीटक उडतात. मला काही मोठी फुलपाखरे दिसतात. त्यांचे पंख दहा सेंटीमीटर रुंद आहेत.

मला या शेतांभोवती लहान झाडेही दिसतात. मला या झाडांवर काजू दिसतात. हे काजू इंग्लंडमधील काजूपेक्षा वेगळे आहेत. त्यांचा आकार वेगळा आहे. ते इंग्लंडमधील काजूपेक्षा जास्त गोड देखील आहेत. बेटाच्या या बाजूला मला काही नवीन प्राणी सापडले. येथे जंगली मांजरी राहतात. मला अनेक पोपट आणि इतर मनोरंजक पक्षी देखील दिसतात.

मी एक पोपट पकडतो. मी तो पोपट माझ्यासोबत घेऊन जातो. त्याच्या शरीरावर अनेक रंग आहेत. मला लाल, हिरवा, नारंगी, निळा, गुलाबी आणि पिवळा दिसतो.

बेटाचा हा भाग खूप छान आहे. इथे जास्त जेवण आहे. पण मला इथे राहायचे नाही. परत येताना माझा कुत्रा एक लहान बकरी पकडतो. मी बकरी वाचवतो. मी बकरी माझ्यासोबत घेऊन जातो. मला बकरी पाळायच्या आहेत. आता माझ्याकडे आणखी एक संधी आहे.

मी माझ्या व्हॅली हाऊसमध्ये शेळी सोडतो. मला माझ्या पहिल्या घरात शेळीसाठी थोडी जागा तयार करायची आहे. मी प्रवासाने खूप थकलो आहे. मी दिवसभर आराम करतो. मी पोपटासाठी पिंजरा बनवतो. मी बकरी घरी आणतो. बकरी शांत होऊ लागते.

मी संपूर्ण बेटाचा नकाशा बनवतो. मी ही नवीन ठिकाणे नकाशावर ठेवतो.

वेळ खूप वेगाने जातो. लवकरच, पुन्हा सप्टेंबर सुरू होतो. बेटावर हे माझे दुसरे वर्ष आहे. आता मी कमी दुःखी आहे. मी माझी परिस्थिती स्वीकारतो. माझ्या आयुष्यात अनेक चांगल्या गोष्टी आहेत.

माझे दिवसही असेच आहेत. मी सकाळी शिकार करतो. दुपारी स्वयंपाक करतो. दुपारी सूर्य खूप कडक असतो तेव्हा मी आराम करतो. आणि संध्याकाळी मी काम करतो. हा माझा सामान्य दिवस आहे.

मी माझ्या पोपटाला त्याचे नाव कसे बोलावे हे देखील शिकवतो. त्याचे नाव पोल आहे.

नोव्हेंबर आणि डिसेंबरमध्ये माझ्या मक्याची समस्या असते. जंगली शेळ्यांना ती छोटी रोपे खायची असतात.

मला माझा मका गमवायचा नाहीये. म्हणून मी शेताभोवती मक्याचे कुंपण लवकर बांधतो. मी कुंपणात एक गेट बनवतो. मी माझ्या कुत्र्याला कुंपणात ठेवतो. तो रात्री माझ्या धान्याचे रक्षण करतो. लवकरच, झाडे उंच होतात, पण आणखी एक धोका येतो. पक्षी बिया खाऊ लागतात.

मी पक्ष्यांवर गोळीबार करतो. ते उडून जातात. मला दररोज माझ्या शेतावर लक्ष ठेवावे लागते.

प्रकरण १६ - भाकरी

डिसेंबरच्या अखेरीस माझा पहिला मका येतो. तो खूप जास्त मका नाहीये. मला तो मका खायचा नाहीये. मी सर्व बिया ठेवण्याचा निर्णय घेतला आहे. माझे ध्येय आहे की बिया जमिनीत पेरून नंतर जास्त मका घ्यायचा.

मला बियाण्यासाठी काही कुंड्या हव्या आहेत. मी बेतावर माती शोधतो.

मला थोडी माती सापडते आणि मी एक भांडे बनवण्याचा प्रयत्न करतो. सुरुवातीला मला यश मिळत नाही.

पण मी पुन्हा पुन्हा प्रयत्न करतो. हे खूप वेळचे काम आहे. पण दोन महिन्यांच्या प्रयोगांनंतर, मी दोन भांडी बनवतो.

मी भांडी टोपल्यांमध्ये ठेवतो. मी टोपल्या आणि कुंड्यांमध्ये कोरडे गवत ठेवतो. कोरडे गवत आणि कुंड्या कुंड्यांचे खूप चांगले रक्षण करतात.

मी लहान भांडी बनवत राहतो. त्यांची गुणवत्ता दिवसेंदिवस चांगली होत चालली आहे.

मी लांब पण फार उंच नसलेली भांडी बनवतो. मी त्यात समुद्राचे पाणी घालतो. पाणी संपले की माझ्याकडे मीठ असते.

एके दिवशी, मला आगीत एका भांड्याचा तुटलेला तुकडा सापडला. आगीमुळे तो तुकडा खूप कठीण होतो. तो दगडासारखा आहे. तो तुकडा खूप लाल आहे.

माझ्याकडे एक कल्पना आहे. मी एक भांडे घेतो आणि त्या भांड्याभोवती आग लावतो. दोन तासांनंतर भांडे खूप कडक होते. निकालाने मी आनंदी आहे.

मला पीठ बनवण्यासाठी एक साधन देखील हवे आहे. मी लाकडाचा एक मोठा तुकडा घेतो. मी लाकडात एक भोक करतो. मी त्या भोकात बिया घालतो. मग मी लाकडाचा दुसरा दुसरा तुकडा घेतो. मी या दुसऱ्या लाकडाने त्या भोकात बिया फोडतो.

पीठ छिद्राच्या तळाशी राहते.

आता, मला ब्रेड बेक करायची आहे. माझ्याकडे एक कल्पना आहे. मी पीठ पाण्यात मिसळतो. मग, मी दोन दगड घेतो. मी दगड आगीजवळ ठेवतो. जेव्हा दगड खूप गरम असतात, तेव्हा मी त्यांच्यामध्ये ब्रेड ठेवतो.

आता, बेतावर माझी पहिली ब्रेड आहे. ब्रेड परिपूर्ण नाहीये. पण मला ब्रेड खूप आवडते. खूप दिवसांनी ही माझी पहिली ब्रेड आहे. बेतावरच्या माझ्या तिसऱ्या वर्षातली ही आहे.

मी समुद्रमार्गे बेटावर फिरण्याचा विचार करतो. मला वाटते की एक डोंगी बनवणे शक्य आहे. मला एका मोठ्या झाडापासून एक डोंगी बनवायची आहे. मला एक मोठे झाड सापडते. मी ते झाड तोडतो. मी त्यात एक छिद्र पाडू लागतो.

पण काही दिवसांनी, मी काहीतरी विचार करू लागतो. मी जंगलातून समुद्रकिनाऱ्यावर डोंगी कशी पोहोचवायची याचा विचार करू लागतो. मी त्याबद्दल विचार करतो कारण मी समुद्रकिनाऱ्यापासून खूप दूर आहे. मला दिसते की ही एक समस्या आहे. मला जंगल आणि समुद्रकिनाऱ्याच्या मध्ये एक लहान टेकडी दिसते.

डोंगरावरून डोंगी हलवणे शक्य नाही. त्यासाठी डोंगी खूप जड असते.

मला खूप राग येतोय. मला जंगलात डोंगी सोडावी लागतेय. कामाचे बरेच दिवस वाया जातात.

मला वाटत नाही की मी अशी चूक करू शकतो. पुढच्या वेळी मला माझ्या कामाचे चांगले नियोजन करावे लागेल.

प्रकरण १७ - कॅनो

बेटावर तीन वर्षे राहिल्यानंतर, माझे कपडे आधीच खूप जुने झाले आहेत. मी प्राण्यांच्या कातड्या वापरण्यास सुरुवात करतो. मी कातड्यांपासून टोपी आणि इतर कपडे बनवतो.

मलाही छत्रीची गरज आहे. मीही कातड्यांपासून छत्री बनवण्याचा प्रयत्न करतो. सुरुवातीला ते कठीण असते. त्यासाठी थोडा वेळ लागतो. पण शेवटी मी यशस्वी होतो.

तीन वर्षांनंतर, मी खूप आनंदी आहे. माझ्या आयुष्यासाठी आवश्यक असलेले सर्व काही माझ्याकडे आहे.

माझे बेटावरील जीवन पुढील ५ वर्षे चालू राहील. या काळात, मी आणखी एक डोंगी बनवण्याचा निर्णय घेतो. डोंगी लहान आहे. ती समुद्रकिनार्यावर हलवणे कठीण नाही.

जूनमध्ये डोंगी पूर्ण झाली आहे. मला डोंगीमध्ये बेटावर फिरायचे आहे. मी डोंगीमध्ये अन्न, पाणी आणि बंदुका ठेवतो. मी सहलीसाठी तयार आहे.

माझ्या प्रवासाची सुरुवात माझ्यासाठी सोपी नाही. माझा प्रवास सुरू होताच मला धोका असतो. मला समुद्रातील काही खडकांमधून जावे लागते.

जेव्हा मला परत जमिनीवर जायचे असते तेव्हा मला कॅनोखाली एक जोरदार प्रवाह जाणवतो. तो प्रवाह मला बेटापासून दूर नेत आहे. परिस्थिती भयानक आहे. मला भीती वाटते. मी खुल्या समुद्रात टिकू शकत नाही. माझ्याकडे लांब प्रवासासाठी पुरेसे अन्न आणि पाणी नाही.

मी दोन तास प्रवाहाशी खूप लढतो. मग, मी माझ्या बेटाजवळ पोहोचू शकतो. मी बेटाभोवती माझा प्रवास सुरू ठेवू शकतो. आता, मला माहित आहे की मी बेटाभोवतीच्या प्रवाहांपेक्षा बलवान आहे. मला बरे वाटते. मला बलवान वाटते.

लवकरच, मला एक छोटी नदी सापडते. मी नदीच्या वर जातो. पण मला कुठेही मिळत नाही कारण लवकरच नदी खूप अरुंद होते. दगड मार्ग अडवतात. मी पुढे जाऊ शकत नाही. मी डोंगी जिथे आहे तिथेच सोडतो.

मला बेटाचा हा भाग एक्सप्लोर करायचा आहे. मी बेटाच्या त्या भागापासून फार दूर नाही जो मला माहित आहे. लवकरच, मला दरीतल्या माझ्या घराचा रस्ता सापडतो.

मी प्रवासाने खूप थकलो आहे. लवकरच, मी झोपतो.

मग, मला एक आवाज ऐकू येतो. मी जागा होतो. तो आवाज माझे नाव घेत आहे, "रॉबिन्सन, तू कुठे आहेस? रॉबिन्सन, तू कुठे आहेस?"

प्रथम, मला भीती वाटते. पण नंतर मला माझा पोपट पोल दिसतो. तो कुंपणाच्या वर बसला आहे. त्याला हे शब्द माझ्याकडून कळतात. आणि तो हे शब्द माझ्यासारख्याच स्वरात बोलत आहे.

त्याला इथे पाहून मला आश्चर्य वाटते. मला वाटतं, "तो घरी का नाहीये?" पण त्याला पाहून मला आनंद होतो.

मी परत डोंगीकडे जात नाही. मी पोपट घेऊन घरी परततो.

मी वर्षभर असा प्रवास करत नाही. मी बहुतेक वेळा माझ्या घरीच असतो. मी जास्त साधने आणि भांडी बनवतो. आता मी खूप छान टोपल्या देखील बनवू शकते.

प्रकरण १८ - पाय

बेटावर माझा पहिला दिवस होऊन अकरा वर्षे झाली आहेत. एके दिवशी, मला दिसले की माझ्याकडे फारशी गनपावडर नाहीये. मला काळजी वाटू लागली. प्राण्यांची शिकार करायची असेल तर मला गनपावडरची गरज आहे.

माझी पहिली बकरी खूप जुनी झाली आहे. मला मांस हवे आहे पण तिला मारण्याची माझी हिंमत नाही. एके दिवशी, ती नैसर्गिकरित्या मरते.

कमी कमी होत चाललेल्या गनपावडरमुळे, मला मांस मिळवण्याचा दुसरा मार्ग शोधावा लागत आहे.

मी सापळा बनवण्याचा निर्णय घेतला. सुरुवातीला मला यश आले नाही. पण नंतर मी तीन लहान शेळ्या पकडतो. ते एक नर आणि दोन मादी आहेत. मी त्यांना माझ्यासोबत घरी घेऊन जातो.

मी शेळ्यांना एका लहान जागेत ठेवतो. मी त्या जागेभोवती कुंपण घालतो. पण तीन शेळ्यांसाठी ते क्षेत्र खूप लहान आहे. म्हणून मी त्यांच्यासाठी मोठ्या जागेभोवती कुंपण घालतो.

हे कुंपण बांधण्यासाठी मला तीन महिने लागतात. पण हा परिसर खूप छान आहे. त्यांच्यासाठी भरपूर गवत आणि पाणी आहे.

काही वेळाने, लहान शेळ्या खूप शांत होतात. लवकरच ते माझ्या हातातून खातात.

दोन वर्षात माझ्या कुंपणात बारा शेळ्या झाल्या आहेत. आणि तीन वर्षात माझ्याकडे वीसपेक्षा जास्त शेळ्या झाल्या आहेत.

यामुळे माझ्याकडे भरपूर दूध आणि मांस आहे. मी थोडे प्रयोग करतो आणि काही काळानंतर मी चीज आणि बटर बनवू शकतो.

माझे टेबल आता भरले आहे आणि माझ्या आजूबाजूला बरेच प्राणी आहेत. माझ्याकडे माझा जुना कुत्रा, शेळ्या आणि माझा पोपट आहे. मला अजूनही फक्त एकच गोष्ट आठवते ती म्हणजे गप्पा मारण्यासाठी कोणीतरी.

एके दिवशी, मी समुद्राच्या त्या भागात जातो जिथे जोरदार प्रवाह असतो. तिथे जाताना, मी किती विचित्र दिसतो याचा विचार करतो.

माझ्याकडे एक मोठी टोपी, एक छोटा जाकीट आणि छोटा पॅट आहे. ते सर्व प्राण्यांच्या कातडीपासून बनवलेले आहेत. माझ्याकडे मोजे किंवा बूट नाहीत पण मी माझ्या पायाभोवती काही बकरीचे कातडे घालतो. माझ्याकडे दोन बेल्ट आहेत. एक बेल्ट बंदूक आणि चाकूसाठी आहे आणि एक बेल्ट गनपावडरसाठी आहे.

मी माझ्या पाठीवर टोपली आणि डोक्यावर छत्री देखील ठेवतो. माझी दाढी खूप लांब आहे. मी पाहतो की बेटावर अकरा वर्षे राहिल्यानंतर मी इंग्रजांसारखा दिसत नाही. मी एक वेगळा माणूस आहे.

एके दिवशी, मी समुद्रकिनार्यावर चालत आहे. मी माझा डोंगी तपासणार आहे. मग मला काहीतरी आश्चर्यकारक दिसले. मला वाळूवर मानवी पायाचे चिन्ह दिसले.

मी आजूबाजूला पाहतो पण मला कोणीच दिसत नाही. मला भीती वाटते. मी माझ्या घरी पळतो. मला इतकी भीती वाटते की रात्री झोप येणे कठीण होते.

मग, मला वाटतं, "कदाचित हे सगळं फक्त माझी कल्पना असेल. किंवा कदाचित ते माझ्या स्वतःच्या पायाचे चिन्ह असेल आणि घाबरणे मूर्खपणाचे आहे."

या विचारानंतर, मला बरे वाटते. मी माझे घर सोडतो. आणि मी पुन्हा त्या चिन्हाकडे पाहतो.

प्रकरण १९ - नरभक्षक

जेव्हा मी पायाच्या खुणेकडे येतो तेव्हा मला दिसते की ते खुणा माझ्या पायापेक्षा खूप मोठे आहे. ते माझे पाय आहे हे अशक्य आहे.

मला पुन्हा भीती वाटते. मी घाबरू लागतो. मला माझे मक्याचे शेत नष्ट करायचे आहे. मला माझे दरीतील घर उद्ध्वस्त करायचे आहे. मला बेटावरील माझे काम लपवायचे आहे.

मला इतकी भीती वाटते की मला रात्रभर झोप येत नाही. शेवटी सकाळी मला थोडी झोप येते.

जेव्हा मी जागा होतो तेव्हा माझे डोके स्पष्ट असते. आता, आजूबाजूच्या बेटांवर लोक राहतात हे इतके विचित्र नाही. मला वाटतं, "कदाचित ही त्यांची पहिलीच भेट असेल. कदाचित हे बेट त्यांच्यासाठी मनोरंजक नसेल. कदाचित ही त्यांची शेवटची भेट असेल."

या विचारांनंतर मला बरे वाटते. पण जर लोक पुन्हा आले तर मला माझ्या संरक्षणासाठी काहीतरी करायचे आहे.

पुढच्या महिन्यात, मी माझ्या घराभोवती आणखी एक कुंपण घालतो. मी कुंपणात छिद्रे पाडतो. जर माझ्यावर हल्ला झाला तर मी या छिद्रांमधून सहजपणे बंदुकीतून गोळीबार करू शकतो.

आता, माझे एक घर आहे जे खूप चांगले संरक्षित आहे. कोणीही माझ्या जवळ सहज येऊ शकत नाही.

मला माझ्या शेळ्यांचीही काळजी वाटते. मी शेळ्यांना दोन गटात विभागतो. मी बेटाच्या दुसऱ्या भागात एक लहान कुंपण बांधले. मी तिथे शेळ्यांचा एक गट ठेवला. मला खूप वेळ लागतो, पण माझे प्राणी सुरक्षित आहेत.

सोळा वर्षे बेटावर राहिल्यानंतर, काहीतरी खूप दुःखद घडते. माझा कुत्रा मरतो. मी तीन दिवस रडतो. बेटावरचा हा माझा सर्वात वाईट दिवस आहे.

सुदैवाने, माझ्याकडे माझ्या शेळ्या आहेत. मी त्यांच्याकडे जातो आणि त्यांना सांगतो की मी किती दुःखी आहे. त्यांना माझे शब्द समजत नाहीत पण मला वाटते की ते मला समजतात. त्यांना माझ्या भावना जाणवतात. ते असामान्यपणे शांत आणि शांत आहेत.

समुद्रकिनाऱ्यावर वाळूत पाय ठेवून आता दोन वर्षे झाली आहेत. एके दिवशी, मी समुद्रकिनाऱ्यावर चालत असताना, मला वाटतं की मला समुद्रात खूप दूर एक डोंगी दिसते. मला खात्री नाही, म्हणून मी चालत राहतो.

मग मला एक गोष्ट दिसते जी मला हादरवून टाकते. समुद्रकिनारा मानवी शरीराच्या काही भागांनी भरलेला आहे. डोके, हात, पाय, बोटे आणि दात सर्वत्र आहेत. आगीनंतर एक काळी जागा आहे.

मला राग येतोय पण भीतीही वाटतेय. मी हे भयानक दृश्य जास्त वेळ पाहू शकत नाही. माझ्या पोटात एक भयानक भावना आहे. मी घरी परततो आणि काय करावे याचा विचार करतो.

आता, मी माझ्या डोंग्यासह समुद्रात जाऊ शकत नाही. खुल्या समुद्रात नरभक्षकांच्या टोळीविरुद्ध मला काहीही संधी नाही. बंदुकीचा आवाज खूप मोठा असल्याने मी बंदुका देखील वापरू शकत नाही. पण संरक्षणासाठी माझ्याकडे नेहमीच बंदुका असतात.

मला वाटतं की कदाचित भविष्यात मी काही नरभक्षकांना मारू शकेन. आणि त्यांच्या कैद्यांना वाचवू शकेन.

मी समुद्रकिनार्याजवळ अशी जागा शोधतो जिथे मी लपून हल्ल्याची तयारी करू शकेन.

मग मी माझे मत बदलतो. मला वाटते की नरभक्षकांशी लढणे चांगले नाही.

मी या लोकांना ओळखत नाही. ते माझ्यावर हल्ला करत नाहीत. कदाचित, त्यांच्यावर हल्ला करणे चांगले नाही.

शेवटी, मी हल्ल्याची तयारी थांबवतो. जर त्यांनी आधी माझ्यावर हल्ला केला तरच मी त्यांच्यावर हल्ला करण्याचा निर्णय घेतो.

प्रकरण २० - गुहा

मी बेटावर माझ्या हालचाली लपवत आहे. मी खूप काळजी घेतो. मी मोठ्याने बोलण्याचा प्रयत्न करत नाही.

मी आग लावतो तेव्हा मला काळजी वाटते. पण मला स्वयंपाक करायचा असल्याने मला आग लागते. म्हणून जेव्हा मी आग लावतो तेव्हा मी फक्त कमी धूर काढण्याचा प्रयत्न करतो. धूर खूप उंच जाऊ शकतो. लोकांना खूप दूरवरून धूर दिसतो.

एके दिवशी, मला जंगलात एक छोटी गुहा सापडली. ती गुहा समुद्रकिनाऱ्याजवळ आहे.

मी आत जातो. जेव्हा माझे डोळे अंधाराने ठीक होतात तेव्हा मला दोन डोळे दिसतात. ते डोळे माझ्याकडे पाहत असतात. मी बाहेर उडी मारतो. मला भीती वाटते.

मी वाट पाहतो पण काहीच होत नाही. मी हळू हळू गुहेच्या सुरुवातीला जातो आणि ऐकतो. मला काहीतरी ऐकू येते.

एखाद्या प्राण्याचा आवाज ऐकू येतोय. मला वाटतं तो प्राणी जखमी झाला आहे.

मी माझी बंदूक घेतो आणि हळू हळू गुहेत जातो. जेव्हा माझे डोळे पुन्हा पाहतात तेव्हा मला एक म्हातारी बकरी दिसते. बकरी गुहेत मरत आहे.

मी दुसऱ्या दिवशी गुहेत परत येतो. मला दिसते की बकरी मेली आहे. मी आजूबाजूला पाहतो. मला दिसते की ती जागा खूप सुरक्षित आहे. समुद्रकिनाऱ्याजवळील ती चांगली जागा आहे जिथे मी लपू शकतो. म्हणून मी तिथे काही बंदुका आणि काही बारूद आणतो.

या बेटावर माझ्या पहिल्या क्षणाला तेवीस वर्षे झाली आहेत. मी आता आरामात राहतो. माझ्या आजूबाजूला अनेक प्राणी आहेत. पोल माझे नाव आणि इतर काही शब्द खूप छान उच्चारत आहे. माझ्याकडे आणखी दोन पोपट आहेत. मी त्यांना माझे नाव कसे उच्चारायचे ते शिकवतो. माझ्याकडे तीसपेक्षा जास्त शेळ्या आहेत.

एके दिवशी, मी सकाळी माझ्या शेतात चालत असताना मला समुद्रकिनाऱ्यावर आग दिसली.

मी पटकन माझ्या घरी परततो. मी माझ्या सर्व बंदुका तयार करतो. मी माझा दुर्बिणी घेऊन समुद्रकिनाऱ्याजवळ जातो. मी एका झाडामागे लपतो. समुद्रकिनाऱ्यावर काय चालले आहे ते मी पाहतो.

मला नऊ नग्न लोक दिसतात. त्यांच्याकडे दोन डोंग्या आहेत. आणि ते निघून जात आहेत. ते निघून गेल्यावर मी समुद्रकिनाऱ्यावर जातो. समुद्रकिनारा पुन्हा रक्त आणि हाडांनी भरलेला असतो. मला पुन्हा राग येतो. जर मी त्यांना पुन्हा पाहिले तर मी त्यांना मारण्याचा निर्णय घेतो. पण ते बराच काळ परत येत नाहीत.

एके दिवशी संध्याकाळी एका मोठ्या वादळानंतर, काहीतरी विचित्र घडते. मला समुद्रात बंदुकीचा आवाज ऐकू येतो. मी समुद्रकिनाऱ्यावर जातो. मला एक प्रकाश दिसतो. तो प्रकाश समुद्रातून येत आहे. पण तो खूप दूर आहे.

मग, मला पुन्हा बंदुकीचा आवाज ऐकू येतो. मला माहित आहे की माझ्या बेटाजवळ एक जहाज आहे. ते जहाज धोक्यात आहे. ते जहाज मदत मागत आहे. पण खूप अंधार आहे. मला संपूर्ण जहाज दिसत नाही.

मी खूप सुके लाकूड घेतो. मी समुद्रकिनाऱ्यावर मोठी आग पेटवतो. जहाजावरील लोकांना कदाचित आग दिसते कारण ते पुन्हा गोळीबार करतात.

मला वाटतं, "मी आज रात्री कोणाशी तरी बोलू शकेन. हे खूप छान आहे."

मी मध्यरात्रीपर्यंत आग पेटवतो. पण माझ्या किनाऱ्यावर कोणीही येत नाही. हे खूप विचित्र आहे. मला ते समजत नाही.

मला वाटतं, "जहाजातील माणसं कुठे आहेत?"

प्रकरण २१ - अभ्यागत

दुसऱ्या दिवशी सकाळी, मला जहाज दिसते. जहाज समुद्रकिनाऱ्यापासून खूप दूर थांबते. जहाज रिकामे दिसते. मला ते समजत नाही. मी जहाजातील लोकांची अपेक्षा करतो. मला खरोखर कोणाशी तरी बोलायचे आहे. मला खऱ्या लोकांशी संवाद साधण्याची खूप आठवण येते.

मी माझी डोंगी घेतो. मी जहाजाकडे जातो. मला कोणी जिवंत आहे का ते पहायचे आहे. जहाज स्पॅनिश दिसते. जहाज पूर्णपणे उद्ध्वस्त झाले आहे. जेव्हा मी जहाजाजवळ असतो तेव्हा मला एक कुत्रा दिसतो. तो मला पाहून खूप आनंदी होतो. मी त्याला भाकरी देतो आणि मी त्याला पाणी देतो. तो भुकेला आणि खूप तहानलेला असतो.

मला जहाजावर कोणीही सापडले नाही. "जहाजातील माणसे कुठे आहेत?" मला वाटतं. हे खूप विचित्र आहे. माझ्याकडे या प्रश्नाचे उत्तर नाही. हे एक गूढ आहे.

जहाजावर वेगवेगळ्या वस्तू असलेले अनेक बॉक्स आहेत. काही बॉक्स लहान आहेत, तर काही बॉक्स मोठे आहेत. मला काही मोठ्या बॉक्समध्ये दारूच्या बाटल्या सापडतात. पण हे बॉक्स खूप जड आहेत. मी त्या कॅनोवर घेऊन जाऊ शकत नाही.

मला बंदुका आणि बारूद सापडतात. मी त्यांना कॅनोमध्ये घेऊन जातो. मला इतर काही उपयुक्त गोष्टी देखील सापडतात. मी संध्याकाळी माझ्या डोंगीवर काही लहान पेट्या घेऊन बेटावर परततो. माझ्याकडे काही नवीन शर्ट आहेत आणि सोने, चांदी आणि भरपूर बारूद देखील आहे.

माझ्यासाठी गनपावडर महत्वाचा आहे. बेटावर, पैसे किंवा सोन्यापेक्षा गनपावडर जास्त उपयुक्त आहे.

मला आणखी एका गोष्टीची खूप गरज आहे. मला बूट हवे आहेत. मला जहाजावर दोन जोड्या बूट सापडतात. मी ते माझ्यासोबत घेऊन जातो. मी माझ्या सर्व नवीन वस्तू गुहेत ठेवतो.

मी जहाजावर पाच वेळा येतो. माझ्यासाठी उपयुक्त असलेल्या सर्व गोष्टी मी घेऊन जातो. मग मी डोंगी लपवतो. सर्वकाही पुन्हा सामान्य होते.

वेळ लवकर जातो. मी अनेकदा जहाजातील माणसांबद्दल आणि समुद्रकिनाऱ्यावरील नरभक्षकांबद्दल विचार करतो.

मार्च महिन्यातील एका रात्री मला एक मनोरंजक स्वप्न पडले. स्वप्नात, मला नरभक्षकांसह दोन डुंगा समुद्रकिनाऱ्यावर येताना दिसतात. त्यांच्यातील एक कैदी पळून जातो. तो माझ्या घरी येतो. मी त्याला वाचवतो. मग तो माझा मित्र बनतो. तो मला बेटाच्या आजूबाजूच्या धोकादायक पाण्यातून जाण्यास मदत करतो.

मी जागा होतो, पण स्वप्न माझ्या मनातच राहते. जर कोणी मला मदत केली तर बेटावरून पळून जाणे शक्य आहे असा माझा विश्वास आहे. कदाचित मी नरभक्षकांच्या कैद्यांपैकी एकाला वाचवू शकेन.

मी समुद्रकिनारा अधिक पाहण्याचा निर्णय घेतला आहे. पुढील दोन वर्षे मी दररोज समुद्रकिनाऱ्याभोवती फिरेन. मला कॅनोज पाहण्याची आशा आहे.

एका दुपारी माझी इच्छा पूर्ण होते. मला समुद्रकिनाऱ्यावर तीसपेक्षा जास्त माणसांसह ५ डोंग्या दिसतात. मी इतक्या माणसांवर हल्ला करू शकत नाही. मला वाट पहावी लागते. मी माझ्या दुर्बिणीने त्यांना पाहतो.

पाहुणे आग लावतात. ते आगीभोवती नाचतात. मला आणखी दोन माणसे दिसतात. ते बांधलेले आहेत. ते कैदी आहेत.

काही वेळाने, नरभक्षक एका बांधलेल्या माणसाला आगीत घेऊन जातात. ते त्या माणसाला मारतात. नरभक्षक त्याच्या रक्ताने त्यांचे शरीर रंगवतात. ते एका थिएटरसारखे आहे. पण हे थिएटर नाही. ते खरे आहे. ते भयानक आहे. पण मी काहीही करू शकत नाही. खूप जास्त नरभक्षक आहेत.

दुसरा माणूस बाजूला वाट पाहत आहे. जेव्हा नरभक्षक दिसत नाहीत, तेव्हा दुसरा माणूस उडी मारतो. आणि तो पळून जाऊ लागतो. तो माझ्या दिशेने धावत आहे. मी समुद्रकिनाऱ्यावर पळतो आणि मागे लपतो. एक झाड.

मला दिसतंय की फक्त दोन नरभक्षक त्याच्या मागे धावत आहेत. कैद्याला वाचवण्याचा हाच योग्य क्षण आहे. तो माणूस वेगाने धावतो पण नरभक्षक प्राणी वेगवान असतात. ते त्याच्या जवळ येत जातात. मी दोन तोफा तयार करतो आणि मी झाडामागे वाट पाहत आहे.

प्रकरण २२ – शुक्रवार

तो कैदी थेट माझ्या झाडाकडे धावत आहे. पण तो मला दिसत नाही. मी हलत नाही.
मग तो माझ्याभोवती धावतो. मी अजूनही झाडामागे आहे.

जेव्हा पहिला नरभक्षक माझ्या जवळून धावतो तेव्हा मी झाडाच्या मागून उडी मारतो. त्याला धक्का बसतो. मी त्याला गोळी मारतो. दुसरा नरभक्षक हे पाहतो. तो माझ्यावर बाण सोडण्याचा प्रयत्न करतो. मलाही त्याला गोळी मारावी लागते.

बंदुकीचा आवाज ऐकताच कैदी थांबतो. तो वळतो. तो घाबरतो.

मी त्याच्याकडे हसतो. मी त्याला दाखवतो की जवळ येणे ठीक आहे. तो माझ्याकडे येतो. तो गुडघे टेकतो. तो जमिनीवर डोके ठेवतो. मग तो माझा पाय घेतो. तो माझा पाय त्याच्या डोक्यावर ठेवतो. मी त्याला दाखवतो की तो उभा राहू शकतो.

तो उभा राहतो. तो मृत नरभक्षकांकडे पाहतो. तो त्यांच्या शरीरांकडे जातो. तो त्यांच्या शरीरातील छिद्रांकडे पाहतो. तो कदाचित नरभक्षक का मेले आहेत हे समजू शकत नाही. त्याच्यासाठी हे अविश्वसनीय आहे.

तो मृत माणसांकडून बाण घेतो. आपण नरभक्षकांचे मृतदेह घेतो. आपण जवळच्या जंगलात मृतदेह लपवतो. मग आपण खोल जंगलात जातो.

मी त्या माणसाला माझ्या गुहेत घेऊन जातो. गुहा माझे गुपित आहे. तिथे कोणीही आपल्याला शोधू शकत नाही. मी त्याला भाकर, मांस आणि थोडे पाणी देतो. तो खूप थकलेला असतो. तो लगेच झोपतो.

मला त्याच्याकडे पाहण्याची संधी मिळाली. मी पाहतो की तो तरुण, सडपातळ पण खूप मजबूत आहे. मला वाटते की तो सुमारे २५ वर्षांचा आहे. त्याचे केस लांब काळे, काळी त्वचा आणि एक सुंदर चेहरा आहे.

मी त्याला झोपू दिले आणि बाहेर गेलो. मी गुहेजवळ बसलो. आणि गुहेभोवतीच्या जागेवर लक्ष ठेवले. काही नरभक्षक येऊन आपल्याला शोधू शकतात. पण ते येत नाहीत.

तीन तासांनंतर, तो माणूस गुहेतून बाहेर येतो. तो मला दाखवतो की तो जिवंत आणि सुरक्षित आहे याचा तो किती आनंदी आहे.

मी त्याच्याशी बोलतो. मी त्याला एक नाव देतो. आज शुक्रवार आहे म्हणून त्याचे नाव शुक्रवार आहे. मी त्याला माझे नाव सांगतो आणि त्याला "हो" आणि "नाही" शिकवतो.

आम्ही रात्री गुहेत राहतो. दुसऱ्या दिवशी, आम्ही टेकडीच्या माथ्यावर जातो. मी माझ्या दुर्बिणीतून पाहतो की कॅनो निघून गेले आहेत. आम्ही बेटावर एकटे आहोत.

आपण काळजीपूर्वक समुद्रकिनार्यावर जातो. प्रथम, आपण मृत नरभक्षकांच्या मृतदेहांसह त्या ठिकाणी जातो.

जेव्हा आपल्याला ते सापडतात तेव्हा शुक्रवारी त्यांना खायचे असते. मला राग येतो. मी शुक्रवारी दाखवतो की ते खाणे चांगले नाही. येथे मला समजते की शुक्रवारी देखील नरभक्षक आहे.

आम्ही नरभक्षकांना पुरतो. मग आम्ही समुद्रकिनार्यावर चालत जातो. आम्हाला जे दिसते ते भयानक आहे. वाळूवर मानवी हाडे आहेत. वाळू रक्ताने लाल झाली आहे.

आम्ही सर्व शरीराचे अवयव गोळा करतो. आम्ही एक मोठी आग तयार करतो. मला शरीराचे अवयव आगीत जाळायचे आहेत.

आपण माझ्या घरी जातो. मी शुक्रवारी एक छोटासा तंबू बनवतो. तो तंबू माझ्या घराभोवती असलेल्या दोन कुंपणाच्या मध्ये आहे.

मला थोडी भीती वाटतेय. शुक्रवार मला त्रास देऊ शकेल का हे मला माहित नाही.

काही काळानंतर, मला कळले की मला घाबरण्याची गरज नाही. शुक्रवार खूप चांगला माणूस आहे. तो मुलासारखा आहे.
आणि मी त्याच्यासाठी वडिलांसारखा आहे. नंतर अनेक परिस्थितीत, तो मला दाखवतो की तो माझ्यासाठी त्याचे जीवन देऊ इच्छितो.

मला खूप आनंद आहे की माझा बेटावर शुक्रवार आहे. मी त्याला शिकवू लागतो. युरोपियन माणसाप्रमाणे जीवनाबद्दल त्याला काय माहित असणे आवश्यक आहे ते मी त्याला शिकवतो.

प्रथम, मी त्याला काही नवीन शब्द शिकवतो. मी हाय, हॅलो, बाय, थॅक्यू असे सुरुवात करतो. सुरुवातीला हे सोपे नसते. पण मी धीर धरतो. मला आनंद आहे की मी कोणाशी तरी बोलू शकतो.

प्रकरण २३ - संभाषण

शुक्रवार बेटावर आहे याचा मला आनंद आहे. मी काय खातो ते त्याला दाखवायचे आहे. मी एक लहान बकरी मारतो. शुक्रवारी बंदुकीची भीती वाटते. त्याला समजत नाही की इतक्या छोट्या गोष्टीने बकरी कशी मारली जाऊ शकते. त्याला बंदुकीला हात लावायचा नाही.

आम्ही सूप बनवतो. मी सूप शिजवतो तेव्हा शुक्रवारी जंगलात जातो आणि तो काही औषधी वनस्पती आणतो. तो सूपमध्ये औषधी वनस्पती घालतो. ही औषधी वनस्पती मिरपूडसारखीच असते.

सूपचा वास खूप छान येतो. सूपची चवही खूप छान लागते.

दुसऱ्या दिवशी, आम्ही बकरीचे मांस सॉससह शिजवतो. पुन्हा, शुक्रवारी काही औषधी वनस्पती आणि वनस्पती देखील आणल्या जातात. औषधी वनस्पतींमुळे सॉसची चव छान लागते. आम्ही वनस्पतींपासून एक छान सॅलड बनवतो.

मी शुक्रवारी कॉर्न कसा बनवायचा आणि ब्रेड कसा बेक करायचा हे शिकवतो. लवकरच, तो खूप चांगला ब्रेड बेक करू शकतो. मग, आम्ही माझे शेत मोठे करतो कारण आम्हाला अधिक मका हवा आहे.

सर्व कामांमध्ये, शुक्रवार मला खूप मदत करतो. तो मासे देखील खूप चांगले पकडू शकतो. आमचे सहकार्य खूप चांगले आहे. आम्ही एक चांगला संघ आहोत.

मला शुक्रवारी इंग्रजी शिकवायचे आहे. मला त्याला लवकर शिकवायचे आहे.

मला एक चांगला शिक्षक व्हायचे आहे. मी माझी भूमिका खूप गांभीर्याने घेतो. शुक्रवारी इंग्रजी कसे शिकवायचे याचा मी सर्वोत्तम मार्ग विचारात घेतो.

जेव्हा मी जलद बोलतो तेव्हा शुक्रवारी समजत नाही. म्हणून मी हळू बोलण्याचा प्रयत्न करतो. मी फक्त वर्तमानात बोलतो. आणि मी साधे शब्द वापरतो. मी फक्त लहान वाक्ये देखील बोलतो. आता, शुक्रवारी जास्त समजते. आपण अनेक विषयांवर बोलतो.

जेव्हा शुक्रवारी काही समजत नाही, तेव्हा मी त्याकडे बोट दाखवतो. किंवा मी त्याला तो शब्द समजावून सांगतो. जर त्याचा उपयोग झाला नाही, तर मी वाळूवर एक चित्र काढतो.

लवकरच, शुक्रवारी वर्तमानातील अनेक वाक्ये समजू लागतात. तो काही शब्द वापरण्यासही सुरुवात करतो. सुरुवातीला त्याचे उच्चार खूप वाईट असतात. पण ते माझ्यासाठी महत्त्वाचे नाही. मी त्याला समजतो. आणि मला खूप आनंद होतो की कोणीतरी माझ्याशी बोलते.

शुक्रवार हा एक चांगला विद्यार्थी आहे. तो हुशार आहे. तो लवकर सुधारतो. लवकरच, तो इंग्रजांसारखे काही शब्द बोलू शकतो. अर्थात, सर्व शब्द नाही, परंतु तो जे शब्द बरोबर बोलतो ते मला खूप आनंद देतात.

शुक्रवारी मी जे बोलतो ते तो अनेकदा मोठ्याने पुन्हा सांगतो हे मला दिसते. मला वाटते की त्यामुळे त्याला इतक्या लवकर शिकण्यास मदत होते.

मला वाटते, "भाषा शिकणे खूप सोपे आहे. तुम्हाला फक्त जे ऐकता तेच कॉपी करायचे आहे आणि जर तुम्हाला काही समजत नसेल, तर तुम्हाला एक चित्र हवे आहे. मग, तुम्हाला खूप सरावाची आवश्यकता आहे. ही सर्वोत्तम प्रणाली आहे."

शुक्रवारी त्याची प्रगती जलद आहे. तो दररोज अधिकाधिक बोलू शकतो. काही महिन्यांत, आपण छान संभाषण करू शकतो.

शुक्रवारी त्याला माझी साधने आवडतात. ती त्याच्यासाठी खूप मनोरंजक आहेत. त्याला विशेषतः टेलिस्कोप आवडतो. तो अनेकदा दुर्बिणी उधार घेतो. तो एका टेकडीवर जातो. आणि तो आजूबाजूच्या सर्व गोष्टींवर लक्ष ठेवतो.

एके दिवशी, आम्ही शुक्रवारीच्या लोकांबद्दल आणि त्यांचे शत्रू का आहेत याबद्दल बोलतो. तो म्हणतो, "स्थानिक लोकांच्या दोन गटांमध्ये युद्ध सुरू आहे. आम्ही शेजारी आहोत पण आम्हाला एकमेकांवर प्रेम नाही. आमच्यात अनेक संघर्ष आहेत. कधीही शांतता नसते. जेव्हा जेव्हा आम्हाला संधी मिळते तेव्हा आम्ही एकमेकांना मारतो."

शुक्रवारी मला सांगते की ते त्यांच्या शत्रूंसारखे मानवी मांस खातात. ते त्यांच्या शत्रूंना पकडताना धार्मिक विधी देखील करतात.

शुक्रवार मला समुद्र आणि समुद्रातील प्रवाहांबद्दल सांगतो. शुक्रवारमुळे मला त्याच्या लोकांच्या इतिहास, संस्कृती आणि परंपरांबद्दल अधिक माहिती मिळाली.

प्रकरण २४ – चाकू

मी शुक्रवारी माझी कहाणी सांगतो. मी त्याला इंग्लंड आणि युरोपचे वर्णन करतो.

मी त्याला आपल्या शहरांबद्दल, शाळा, जहाजांबद्दल आणि जगभरातील प्रवासाबद्दल सांगतो. मी त्याला सांगतो की युरोपमध्ये शिक्षण महत्वाचे आहे आणि आपण पुस्तकांमधून अभ्यास करतो. हे सर्व त्याच्यासाठी नवीन आहे. शुक्रवारीच्या लोकांना बेटांवर शाळांची गरज नाही. त्यांच्याकडे त्यांच्या जीवनासाठी आवश्यक असलेले सर्व काही आहे.

जेव्हा मला वाटते की मी त्याच्यावर पुरेसा विश्वास ठेवू शकतो, तेव्हा मी त्याला गनपावडर कसे काम करते ते दाखवतो. मी त्याला बंदूक कशी वापरायची ते शिकवतो. मी त्याला चाकू आणि बेल्ट देतो. तो माझ्या भेटवस्तूंनी खूश असतो.

तो म्हणतो की असा चाकू पाहण्याची ही पहिलीच वेळ नाही. तो म्हणतो की त्यांच्या बेटावर काही गोरे पुरुष त्यांच्यासोबत राहतात. तो सतरा युरोपियन लोकांची गणना करतो.

मला वाटतं की हे लोक स्पॅनिश जहाजातील खलाशी असू शकतात.

शुक्रवारी मला कळते की ते ठीक आहेत. जेव्हा मी ऐकतो की काही युरोपियन लोक माझ्या बेटापासून फार दूर राहत नाहीत तेव्हा मला आनंद होतो. मी त्यांना कसे भेटायचे याचे नियोजन करू लागतो.

दुसऱ्या दिवशी, आम्ही बेटाभोवती एक छोटीशी सहल करतो. प्रथम, आम्ही क्रॉसवर जातो जिथे मला दुसरा दिवस साजरा करायचा आहे. "तो काय आहे?" आम्ही क्रॉसवर आल्यावर शुक्रवार विचारतो. मी स्पष्ट करतो की आठवड्यात सात दिवस असतात. हे दिवस सोमवार, मंगळवार, बुधवार, गुरुवार, शुक्रवार, शनिवार आणि रविवार आहेत.

जेव्हा शुक्रवार हा शब्द ऐकतो तेव्हा तो हसतो. मी त्याला त्याचे नाव शुक्रवार का आहे हे समजावून सांगतो. आता, त्याला त्याच्या नावाचा अर्थ पूर्णपणे समजला आहे.

फिरायला जाताना, शुक्रवारी मला सांगतो, "जर आपण एक डोंगी बांधली तर आपण माझ्या बेटावर जाऊ शकतो."

मी शुक्रवारी बेटाच्या दुसऱ्या बाजूला जातो. तिथे मी त्याला माझा डोंगा दाखवतो. पण तो म्हणतो, "ही डोंगा दोन लोकांसाठी खूप लहान आहे. आपल्याला एक मोठी डोंगा बनवावी लागेल."

तर, आपण एक मोठा डोंगी बनवायला सुरुवात करतो. आपल्याला एक मोठे झाड तोडायचे आहे आणि मी त्याला झाडाच्या आतील बाजूस कसे कापायचे ते दाखवतो.

आम्हाला डोंगी बनवायला एक महिना लागतो. आणि डोंगी समुद्रकिनाऱ्यावर हलवायला दोन दिवस लागतात. डोंगी तयार आहे आणि आम्हीही तयार आहोत.

आम्हाला जायचे आहे त्याच्या आदल्या दिवशी, शुक्रवारी तो समुद्रकिनाऱ्यावर जातो. तो खूप लवकर परत येतो. तो खूप घाबरलेला दिसतो. तो म्हणतो की समुद्रकिनाऱ्यावर तीन डोंगी आहेत.

तो घाबरला आहे कारण त्याला वाटते की नरभक्षक त्याला शोधू इच्छितात म्हणून इथे आहेत.

मी त्याला म्हणतो, "काळजी करू नकोस. आम्ही बलवान आहोत. आणि कदाचित ते आज तुझ्यासाठी येणार नाहीत. चला वाट पाहूया."

आम्ही १५ तोफा घेतो. आम्ही एका टेकडीच्या माथ्यावर जातो. आम्हाला समुद्रकिनाऱ्यावर १४ नरभक्षक, २ कैदी आणि ३ डोंग्या दिसतात. ते समुद्रकिनाऱ्याजवळ जंगल असलेल्या ठिकाणी थांबतात. ते चांगले आहे कारण त्यांच्यावर हल्ला करणे आणि कैद्यांना वाचवणे सोपे आहे.

आम्ही जंगलातून शांतपणे त्यांच्याकडे जातो. मी त्यांना मारण्याच्या माझ्या अधिकाराबद्दल विचार करतो. माझ्याशी काहीही वाईट न करणाऱ्या इतक्या लोकांना गोळ्या घालण्याचे माझ्याकडे कोणतेही कारण नाही.

थोडा विचार केल्यानंतर मी फक्त गरज पडली तरच त्यांच्यावर लक्ष ठेवायचे आणि हल्ला करायचे ठरवले.

प्रकरण २५ - वडील

जेव्हा आपण समुद्रकिनाऱ्याजवळ पोहोचतो तेव्हा आपल्याला दिसते की आगीभोवती नरभक्षक आहेत. ते पहिल्या कैद्याला खाऊ लागतात. दुसरा कैदी अजूनही जिवंत आहे. तो शुक्रवारच्या लोकांपैकी नाही. तो युरोपियन आहे. नरभक्षक त्यालाही खाऊ इच्छितात. शक्य असल्यास मी त्याला वाचवण्याचा निर्णय घेतो.

आपण नरभक्षकांच्या जवळ जातो पण आपण अजूनही झाडांच्या मागे लपलेले असतो. बारा नरभक्षक अजूनही आगीभोवती असतात, पण दोन नरभक्षक त्या गोऱ्या माणसाला शोधतात.

जेव्हा मी हे पाहतो तेव्हा मी बंदुका तयार करतो. मी शुक्रवारी विचारतो की तोही असेच करू शकतो का?

मग आपण सहा बंदुकीतून नरभक्षकांवर झपाट्याने गोळीबार करतो. आपण ३ जणांना मारतो आणि २ जणांना गंभीर जखमी करतो. बाकीचे नरभक्षक वर उडी मारतात. पण त्यांना कुठे पळायचे हे कळत नाही. धोका कोणत्या दिशेने येतो हे त्यांना कळत नाही. काही जण त्यांच्या कॅनोकडे धावतात. काही जण समुद्रकिनाऱ्यावरच राहतात.

आम्ही गोळीबार करत राहतो. आम्ही आणखी तीन नरभक्षकांना गोळ्या घालतो. त्यानंतर, आम्ही आमच्या बंदुका घेऊन समुद्रकिनाऱ्याकडे पळतो. आम्ही खूप मोठ्याने ओरडतो. मी कैद्याकडे धावतो आणि शुक्रवारी आणखी एका नरभक्षकाला गोळ्या घालतो जो जवळ.

मी युरोपियनला मुक्त करतो. तो मला स्पॅनिशमध्ये काहीतरी म्हणतो. मी त्याला बंदूक देतो. तो कमकुवत आहे पण तो गोळीबार करू शकतो.

आमच्या जलद हल्ल्याने नरभक्षकांना धक्का बसला आहे. आमच्या असामान्य बंदुका त्यांना खूप घाबरवतात.

फक्त दोनच नरभक्षक आपल्याशी लढण्याचा प्रयत्न करतात. आपण आपल्या बंदुकांनी त्यांच्यावर गोळीबार करतो. शुक्रवारी खूप चांगले लढते. तो जखमी झालेल्या एका नरभक्षकाला पटकन मारतो. दुसरा जखमी नरभक्षक जंगलात पळतो. शुक्रवारी त्याच्या मागे धावतो आणि तो त्याच्या चाकूने त्याला मारतो.

फक्त तीन नरभक्षक पळून जाऊ शकतात. ते त्यांच्या डोंगीत उडी मारतात आणि निघून जाऊ लागतात. शुक्रवारी त्यांच्यावर गोळीबार होतो, पण तो त्यांना मारत नाही. त्यांना सोडून देणे धोकादायक आहे कारण ते त्यांच्या लोकांना आपल्याबद्दल सांगू शकतात.

आपल्याला एका डोंगीत उडी मारायची असते आणि आपण त्यांच्या मागे जाऊ इच्छितो. पण आश्चर्य म्हणजे, आपल्याला डोंगीच्या तळाशी दुसरा माणूस सापडतो. तो घाबरला आहे. त्याला लढाई दिसत नाही. तो फक्त लढाई ऐकतो.

त्याच्या गळ्यात दोरी आहेत. त्याला खूप वेदना होत आहेत. त्याला श्वास घेणे कठीण होत आहे.

मी पटकन दोरी कापतो. शुक्रवारी त्याला पाहताच तो रडू लागतो. मग तो हसतो आणि त्या माणसाला मिठी मारतो. मग तो उडी मारतो आणि त्याच्याभोवती नाचू लागतो. मग तो रडतो आणि त्याच वेळी हसतो.

जेव्हा सर्वात तीव्र भावना निघून जातात, तेव्हा शुक्रवार मला सांगतो की कैदी त्याचा बाप आहे. मुलाचे त्याच्या वडिलांवरील प्रेम पाहून माझ्या डोळ्यात अश्रू येतात.

या आनंदी घटनेमुळे आपल्याला उशीर होतो आणि नरभक्षक आधीच निघून गेले आहेत.

शुक्रवारी त्याच्या वडिलांच्या हातपायांची मालिश करतो. मालिश त्याला मदत करते. त्यामुळे हातपायांमध्ये जास्त रक्त येते. लवकरच त्याच्या वडिलांना खूप बरे वाटू लागते.

ते बोलत असताना, शुक्रवारी अचानक उडी मारतो. तो खूप वेगाने जंगलाकडे पळतो.

तो परत येतो तेव्हा त्याच्याकडे एक बाटली भरलेली असते. तो ते पाणी त्याच्या वडिलांना देतो, ज्यांना खूप तहान लागली आहे.

तो पाणी पिल्यानंतर, मी शुक्रवारी त्याला उरलेले पाणी स्पॅनिशला देण्यास सांगतो. त्यालाही पाण्याची खूप गरज आहे.

स्पॅनिशने माझे खूप आभार मानले. त्याला चालण्यास त्रास होत आहे. तो खूप अशक्त आहे. मी शुक्रवारी त्याच्या पायांनाही मालिश करायला सांगतो. त्यामुळे त्याला मदत होते.

मग, मला स्पॅनिशला कॅनोमध्ये जाण्यास मदत करायची आहे कारण त्याला चालणे खूप कठीण आहे. आम्हाला आमच्या नवीन पाहुण्यांना आमच्या घरी घेऊन जायचे आहे.

पण शुक्रवार तरुण आणि बलवान आहे. त्याच्याकडे खूप शक्ती आहे. तो स्पॅनिशला त्याच्या पाठीवर बसवून कॅनोपर्यंत घेऊन जातो. तो काळजीपूर्वक त्याला कॅनोमध्ये ठेवतो.

प्रकरण २६ - रात्रीचे जेवण

जेव्हा स्पॅनिश माणूस कॅनोमध्ये असतो तेव्हा शुक्रवारी तो कॅनोमधून उडी मारतो. तो कॅनो समुद्रकिनाऱ्यावर ढकलतो.

लवकरच, आम्ही आमच्या घराजवळच्या ठिकाणी पोहोचतो. शुक्रवारी आमच्या नवीन पाहुण्यांना डोंगीतून बाहेर काढण्यास मदत होते. पण त्यांना चालता येत नाही. आम्हाला त्यांना आमच्या घरी घेऊन जावे लागते.

आमच्या घरी पोहोचल्यावर आम्हाला आणखी एक समस्या येते. शुक्रवारीचे वडील आणि स्पॅनिश लोक मर्यादा ओलांडू शकत नाहीत. मी त्यावर उपाय विचारतो.

प्रथम, मला त्यांना कुंपणावरून ओढायचे आहे. पण नरभक्षक आधीच गेले आहेत. आता त्यांच्यापासून कोणताही धोका नाही. म्हणून, आपण कुंपणाच्या बाहेर राहू शकतो.

आम्ही त्यांच्यासाठी कुंपणाच्या बाहेर एक तंबू बनवतो. आम्ही त्यांच्यासाठी मऊ बेड देखील तयार करतो.

हे झाल्यावर मी जेवण बनवायला सुरुवात करतो. शुक्रवारी काही मासे आणले जातात आणि आम्ही ते लवकर शिजवतो. आम्ही तंबूत एकत्र जेवण करतो. स्पॅनिश शुक्रवारची भाषा बोलू शकतात म्हणून शुक्रवार माझ्यासाठी भाषांतरित आहे.

जेवणानंतर, शुक्रवारी पुन्हा समुद्रकिनाऱ्यावर जातो. तो सर्व शस्त्रे परत आणतो. दुसऱ्या दिवशी, आम्ही मारल्या गेलेल्या नरभक्षकांचे मृतदेह पुरतो. हे खूप काम आहे.

मी दुसऱ्या दिवशी सकाळी शुक्रवारीच्या वडिलांशी बोलतो. मला जाणून घ्यायचे आहे की त्यांना नरभक्षकांबद्दल काय वाटते.

मी विचारतो, "ते परत येऊ शकतात का? ते आपल्यावर हल्ला करू शकतात का?"

तो म्हणतो, "नाही, ते आपल्यावर हल्ला करू शकत नाहीत. त्यांना बंदुकांची भीती वाटते. त्यांना वाटते की तुम्ही आणि शुक्रवार स्वर्गातून पाठवलेले आत्मे आहात."

मला अजूनही काळजी वाटते की नरभक्षक परत येऊ शकतात. पण ते कधीच परत येत नाहीत.

जेव्हा आमचे पाहुणे पुरेसे बलवान असतात, तेव्हा मी पुन्हा समुद्राच्या प्रवासाबद्दल विचार करू लागतो. मी स्पॅनिशला विचारतो की तो या बेटांवर का आहे. तो म्हणतो की तो स्पॅनिश जहाजावरून आहे. तो म्हणतो की शुक्रवारीच्या बेटावर सोळा युरोपियन आहेत. ते स्पॅनिश आणि पोर्तुगीज आहेत. त्यांना घरी जायचे आहे, पण त्यांच्याकडे कोणतीही साधने नसल्यामुळे ते जहाज बांधू शकत नाहीत. मी स्पॅनिशला जहाजातून माझ्याकडे असलेली साधने दाखवतो. तो म्हणतो की माझ्या साधनांनी जहाज बांधणे शक्य आहे.

मला वाटतं की स्पॅनिश आणि फ्रायडेज फादर त्यांच्या बेटावर परत येऊ शकतात. ते इतर युरोपियन लोकांना माझ्या साधनांबद्दल सांगू शकतात. आपण एकत्र जहाज बांधू शकतो. मग, आपण ब्राझील, हवाना किंवा कदाचित युरोपला जाऊ शकतो.

पण स्पॅनिशला काहीतरी वेगळंच हवंय. तो म्हणतो, "आपण काही काळ वाट पाहिली तर बरं होईल. बेटावर सोळा इतर माणसांसाठी पुरेसं अन्न नाही. जहाज बांधताना आपल्याला खाण्यासाठी जास्त अन्नाची गरज आहे." मी त्याच्याशी सहमत आहे.

तो आणि शुक्रवारचे वडील आम्हाला कुंपण आणि शेतांचा विस्तार करण्यास मदत करतात.

आम्ही जास्त शेळ्या पकडतो. आता आमच्याकडे ५० शेळ्या आहेत. आम्ही भरपूर फळे गोळा करतो. नंतर आम्ही फळे वाळवतो. आम्ही जहाजासाठी साहित्य देखील तयार करतो. मी काही झाडे निवडतो. मी इतरांना झाडे कशी तोडायची ते दाखवतो. मग आम्ही लांब आणि पातळ तुकडे करतो.

लवकरच, आपल्याकडे भरपूर अन्न आहे. आपल्याकडे भरपूर मका आहे. आपल्याला मक्यासाठी आणखी टोपल्या आणि भांडी हव्या आहेत. स्पॅनिश माणसाला टोपल्या कशा बनवायच्या हे माहित आहे. त्याच्याकडे खूप प्रतिभा आहे. त्याच्या टोपल्या उत्कृष्ट आहेत. तो टोपल्या बनवताना एका खास तंत्राचा वापर करतो. हे तंत्र जलद आणि प्रभावी आहे. तो माझ्यापेक्षा तिप्पट वेगाने टोपल्या बनवतो.

मला त्याचे तंत्र शिकायचे आहे. तो मला शिकवतो. मी स्पॅनिश लोकांइतका वेगवान नाहीये. पण मी पूर्वीपेक्षा वेगवान आहे.

प्रकरण २७ - इंग्रजी लोक

आम्ही सर्व अन्न माझ्या गुहेत ठेवले आहे. तिथे अन्न सुरक्षित आहे. स्पॅनिश आणि शुक्रवारीचे वडील परत जाऊ शकतात. ते इतर पुरुषांना इथे आणू शकतात.

जर नरभक्षक पुन्हा त्यांच्यावर हल्ला करू इच्छित असतील तर आम्ही त्यांना अन्न आणि चार बंदुका देतो. मग ते डोंगी घेऊन निघून जातात.

दोन दिवस उलटून जातात जेव्हा काहीतरी असामान्य घडते.

शुक्रवारी सकाळी ६ वाजता मला उठवतो. "ते इथे आहेत का?" मी शुक्रवारी विचारतो. तो म्हणतो, "नाही. पण इथे दुसरा कोणीतरी आहे. समुद्रात एक बोट आहे."

मी जवळच्या टेकडीच्या माथ्यावर जातो. मला बोट दिसते. हे स्पष्ट आहे की हे लोक शुक्रवारीच्या बेटावरील मित्र नाहीत. बोट वेगळ्या दिशेने येते. मला एक जहाज देखील दिसते. मला हा आकार माहित आहे. जहाज इंग्रजी आहे.

मी गोंधळलो आहे. हे खरे आहे की जेव्हा मी सत्तावीस वर्षांनी बेटावर इंग्रजांना पाहतो तेव्हा मला आनंद होतो. पण मला काळजी देखील वाटते. हे बेट इंग्रजी जहाजांच्या जवळ नाही. मला काल कोणतेही वादळ आठवत नाही. मग, ते इथे का आहेत? कदाचित, ते लोक समुद्री चाचे असतील. कदाचित, त्यांना बेटावर काहीतरी लपवायचे असेल.

मी खूप काळजी घेण्याचे ठरवले. शुक्रवारी मी आणि मी जंगलात राहतो आणि आम्ही त्यांच्यावर लक्ष ठेवतो. बोट समुद्रकिनार्यावर येते आणि मी अकरा माणसे मोजतो. लवकरच, मला दिसते की ते सर्व इंग्रज आहेत.

तीन माणसांचे हात बांधलेले आहेत. इतर आठ जण त्यांना समुद्रकिनार्यावर घेऊन जातात. दोन कैदी शांत असतात, पण तिसरा कैदी काहीतरी बोलण्याचा प्रयत्न करतो. तो खूप घाबरलेला दिसतो. तो बोटीतील माणसांना काहीतरी विचारतो.

शुक्रवारी जेव्हा तो हे पाहतो तेव्हा तो माझ्याकडे वळतो आणि मला सांगतो की इंग्रजही माणसे खातात.

मी त्याला सांगतो की ते त्यांना खाण्याचा विचार नक्कीच करत नाहीत. मला वाटतं की त्यांना त्यांना गोळ्या घालायच्या आहेत.

काही काळानंतर, आपल्याला कळते की ही त्यांची योजना नाही. बोटीतील माणसे बेटाचा शोध घेऊ लागतात. तीन बांधलेले कैदी समुद्रकिनार्यावर दोन रक्षकांसह बसतात. कैदी खूप दुःखी दिसतात. त्यांची परिस्थिती वाईट आहे.

लवकरच भरती येते. समुद्राची पातळी कमी आहे. त्यांची बोट वाळूवर आहे. ते बोट हलवू शकत नाहीत. मी त्यांना असे म्हणताना ऐकले आहे, "आपल्याला वाट पहावी लागेल आणि पुढच्या भरतीसह निघून जावे लागेल." यामुळे आपल्याला काही तास मिळतात.

शुक्रवारी मी आणि मी अंधार होईपर्यंत जंगलातच राहतो. मग मी पाहतो की पहारेकरी असलेले लोक झोपू लागतात. तिघेही कैदी आपल्या अगदी जवळ असलेल्या एका झाडाखाली बसले आहेत. असे दिसते की ते इतर खलाशांपासून खूप दूर आहेत. आपण त्यांच्या जवळ येऊ शकतो.

जेव्हा आपण त्यांच्या अगदी जवळ असतो तेव्हा मी त्यांच्याशी हळू बोलतो. आपण अजूनही झाडांच्या मागे असतो आणि ते आपल्याला पाहू शकत नाहीत.

जेव्हा ते माझा आवाज ऐकतात तेव्हा त्यांना विश्वासच बसत नाही की त्या काळोख्या जंगलातून कोणीतरी त्यांच्याशी इंग्रजीत बोलत आहे.

"ते काय आहे?" एक माणूस विचारतो.

"मला काहीतरी ऐकू येते. मला एका झाडाचे बोलणे ऐकू येते," दुसरा उत्तर देतो. "पण ते अशक्य आहे. झाडाला इंग्रजी बोलता येत नाही."

"हो, तुम्ही काहीतरी ऐकताय पण ते झाड नाहीये," मी शांतपणे म्हणतो. "माझे नाव रॉबिन्सन क्रूसो आहे. मी एक इंग्रज आहे. मी या बेटावर राहतो. तुम्ही कोण आहात हे मला सांगितले तर मी तुम्हाला मदत करू शकतो."

पहिल्या धक्कादायक क्षणानंतर, एक माणूस माझ्या प्रश्नाचे उत्तर देतो. तो जहाजाचा कॅप्टन आहे.

पण जहाजावर बंड झाल्यानंतर, कॅप्टन, त्याचा सहाय्यक आणि एक प्रवासी कैदी आहेत. इतर खलाशी त्यांना बेटावर सोडू इच्छितात.

कॅप्टन म्हणतो, "सत्य हे आहे की गटातील इतरांवर नियंत्रण ठेवणारे फक्त दोनच धोकादायक खलाशी आहेत. त्यापैकी ऐंशी टक्के अजूनही माझ्याशी एकनिष्ठ आहेत. जर नेते पकडले गेले तर बाकीचे माझ्या नियंत्रणाखाली परत येऊ शकतात."

प्रकरण २८ - नियंत्रण

मी म्हणतो, "मी तुम्हाला मदत करू शकतो पण माझी एक अट आहे. जर आपण जहाज परत मिळवू शकलो तर मला जहाजावर पूर्ण नियंत्रण हवे आहे."

कॅप्टन आणि इतर दोन कैदी सहमत आहेत. ते मला जहाजावर आणि त्यांच्या जीवनावर पूर्ण नियंत्रण देतात.

आम्ही कैद्यांना मुक्त करतो. मग आम्ही जंगलात परत जातो. मी त्यांना बंदुका देतो आणि आम्ही हल्ल्याची योजना आखू लागतो.

आमच्या संभाषणाच्या मध्यभागी, आम्हाला दिसते की पहारा देणारे खलाशी जागे होतात. ते उभे राहतात. ते त्यांच्या जवळ असलेल्या इतर तीन माणसांना ओरडतात. त्याच क्षणी, आम्ही पहारेकऱ्यांवर गोळीबार करतो.

मग कॅप्टन इतर तिघांशी बोलतो. तो त्यांना गोळ्या घालू इच्छित नाही पण त्यांनी त्याच्याशी एकनिष्ठ राहून त्याला जहाज परत आणण्यास मदत केली पाहिजे. ते सहमत होतात. आम्ही त्यांना बांधतो आणि समुद्रकिनाऱ्यावर सोडतो.

गोळीबार ऐकणारे इतर तीन लोक परत येतात. त्यांना परिस्थिती बदललेली दिसते. आम्ही पाच जण आहोत. आमच्याकडे खूप बंदुका आहेत. त्यांच्यासाठी परिस्थिती वाईट आहे.

ते असेही म्हणतात की त्यांना कर्णधाराशी एकनिष्ठ राहायचे आहे. आम्ही या माणसांनाही बांधतो.

आम्ही आमच्या सहा कैद्यांना जंगलात लपवतो. मग मला आणि कॅप्टनला शेवटी एकमेकांशी बोलण्याची वेळ मिळते. मी त्याला माझी कहाणी सांगतो आणि तो आश्चर्यचकित होतो. माझ्या मदतीबद्दल तो माझे खूप आभार मानतो.

तो आणि त्याचे दोन मित्र भुकेले आहेत, म्हणून आम्ही माझ्या घरी जातो. मी त्यांना बेटावरच्या माझ्या वर्षानुवर्षे केलेल्या कामाचे परिणाम दाखवतो. माझ्याकडे जे आहे ते पाहून ते आश्चर्यचकित होतात.

पण माझ्या घराचा शोध घेण्यासाठी आमच्याकडे जास्त वेळ नाही. जहाज परत कसे आणायचे याचे नियोजन करावे लागेल.

जहाजावर सोळा जण आहेत आणि आम्ही फक्त पाच आहोत.

प्रथम, आम्ही बोटीतून सर्वकाही बाहेर काढण्याचा निर्णय घेतो. आम्हाला वाटते की जर पहिल्या बोटीतील लोक पुढच्या भरतीच्या वेळी परत आले नाहीत तर खलाशी बेटावर दुसरी बोट पाठवू शकतात.

सकाळी, आपल्याला बंदुकीचा आवाज ऐकू येतो. तो जहाजाचा सिग्नल असतो. काही वेळाने, आपल्याला पुन्हा पुन्हा तोफांचा आवाज ऐकू येतो. काहीच उत्तर मिळत नाही. मग आपण पाहतो की खलाशी दुसरी बोट घेऊन समुद्रकिनाऱ्यावर जातात.

आम्हाला आठ माणसे दिसतात. त्या सर्वांकडे बंदुका आहेत. कॅप्टन मला सांगतो की सहा माणसे अजूनही त्याच्याशी एकनिष्ठ आहेत. पण बंडाचा नेता असलेला माणूसही आहे.

कर्णधाराला वाटते की त्यांना हरवणे कठीण आहे. पण मी त्याला सांगतो की आपल्याकडे जिंकण्याची चांगली संधी आहे. पण आपल्याला लवकर काहीतरी करावे लागेल.

कॅप्टन आमच्या दोन कैद्यांवर विश्वास ठेवतो. ते आमच्या बाजूने लढण्याचे वचन देतात. आम्ही त्यांना शस्त्रे देतो. आम्ही लढण्यासाठी तयार असलेले सात जण आहोत. आम्ही बोट येण्याची वाट पाहत आहोत.

जेव्हा बोट समुद्रकिनाऱ्यावर पोहोचते तेव्हा ते पुरुष बोटीतून उड्या मारतात आणि बोट समुद्रकिनाऱ्यावर ओढतात. मग, ते दुसऱ्या होडीकडे धावतात. होडी रिकामी पाहून त्यांना आश्चर्य वाटते. ते त्यांच्या मित्रांना बोलावतात. ते ओरडतात.

मग, ते हवेत गोळीबार करतात पण ते सर्व निरुपयोगी आहे. कोणीही ओरडत नाही. खलाशी गोंधळलेले असतात. त्यांना परिस्थिती समजत नाही. ते पुन्हा बोट पाण्यात टाकू लागतात.

असे दिसते की त्यांना जहाजावर परत जाऊन इतरांना काहीतरी समस्या आहे हे सांगायचे आहे.

जेव्हा कॅप्टन हे पाहतो तेव्हा त्याला भीती वाटते की ते जहाजावर परत जाऊ शकतात आणि बेट कायमचे सोडून जाऊ शकतात.

पण १० सेकंदांनंतर, खलाशी त्यांची योजना बदलतात. आता, ते तीन पुरुषांना नावेत सोडतात. उर्वरित पाच पुरुष त्यांच्या मित्रांना शोधण्यासाठी जंगलात जातात.

प्रकरण २९ - योजना

आम्ही दोन्ही गटांच्या सर्व कृती पाहत राहतो. जंगलातील पाच माणसे एका झाडाखाली बसतात. ते काय करायचे यावर चर्चा करतात. ते थोडे वाद घालतात.

झाडाखाली बराच वेळ गप्पा मारल्यानंतर, ते उठतात. मग ते समुद्रकिनाऱ्यावर चालत जातात. कदाचित त्यांना मित्र शोधायचे नसतील.

आपल्याला लवकर काहीतरी करावे लागेल. आपण त्यांना परत बोटीकडे जाऊ देऊ शकत नाही.

माझा एक प्लॅन आहे. मी सहाय्यकाला बेटाच्या मध्यभागी जाण्यास सांगतो. शुक्रवार त्याच्यासोबत जातो.

मग, ते खलाशांवर ओरडतात. जेव्हा खलाशांना हे ऐकू येते तेव्हा ते ओरडतात. मग ते आवाजाच्या दिशेने जातात.

शुक्रवारी आणि सहाय्यक ओरडत राहतात. ते खलाशांना बेटाच्या विरुद्ध बाजूला घेऊन जातात. ही रणनीती खूप चांगली काम करते. लवकरच ते पाचही जण समुद्रकिनाऱ्यापासून खूप दूर असतात.

हे आमच्यासाठी खूप चांगले आहे. आम्ही नावेत असलेल्या तिघांकडे जातो. आम्ही त्यांना परिस्थिती समजावून सांगतो.

ते आपल्याशी लढायचे नाही असे ठरवतात. ते आपलेही कैदी बनतात.

काही वेळाने, शुक्रवार आणि सहाय्यक परत येतात. खलाशी समुद्रकिनाऱ्यापासून खूप दूर आहेत. खलाशी लवकर परत येऊ शकत नाहीत. आम्ही लपतो आणि त्यांची वाट पाहतो.

जेव्हा खलाशी परत येतात तेव्हा ते खूप थकलेले असतात. प्रथम, ते नावेकडे जातात. जेव्हा त्यांना तिघेही माणसे सापडत नाहीत तेव्हा त्यांना आश्चर्य वाटते.

ते त्यांच्या मित्रांना हाक मारतात. पण कोणीही उत्तर देत नाही. नेता आणि इतर दोन माणसे आम्ही लपलेल्या जंगलात चालत जातात.

कॅप्टन आणि फ्रायडे जेव्हा आपल्या जवळ असतात तेव्हा त्यांच्यावर हल्ला करतात. नेता लगेच मारला जातो.

दुसरा माणूस जखमी झाला आहे. तिसरा माणूस परत बोटीकडे धावतो.

मग आपण सर्वजण जंगलाबाहेर जातो. आपण बोटीकडे धावतो. कॅप्टन खलाशांना बोलतो. तो त्यांना हार मानण्यास सांगतो. जेव्हा खलाशांना परिस्थिती समजते तेव्हा ते त्यांची शस्त्रे लवकर खाली टाकतात.

आम्ही कैद्यांना बांधण्याचा निर्णय घेतो. पण आम्ही सर्वांना बांधत नाही. कॅप्टनला तिघांवर विश्वास आहे.

आम्ही या तिघांना बांधत नाही.

आता, आम्ही दहा जण आहोत. आम्ही जहाज कसे मिळवायचे याचे नियोजन करू लागतो. काही चर्चेनंतर आम्हाला काय करायचे ते कळते.

शुक्रवार आणि मी बेटावर राहतो. आपल्याला कैद्यांवर लक्ष ठेवावे लागेल.

कॅप्टन, त्याचा सहाय्यक आणि प्रवासी काही कैद्यांचे कपडे घेतात. त्यांना त्यांच्यासारखे दिसायचे असते. मग कॅप्टन आणि त्याचे खलाशी बोट घेऊन जहाजावर जातात.

जेव्हा ते जहाजाजवळ येतात तेव्हा ते जहाजावरील माणसांशी बोलतात आणि त्यांना सांगतात की इतर माणसांना शोधणे शक्य नाही.

जेव्हा बोटीतील सर्व लोक जहाजावर असतात, तेव्हा कॅप्टन आपला चेहरा दाखवतो आणि हल्ला सुरू होतो.

युद्धात काही खलाशी जखमी होतात. फक्त एकच व्यक्ती मारली जाते. तो बंडाचा दुसरा नेता आहे.

जेव्हा कॅप्टन पुन्हा जहाजावर येतो तेव्हा आपल्याला सात गोळ्या ऐकू येतात. जहाज पुन्हा कॅप्टनच्या हातात आल्याचा हा संकेत असतो. जेव्हा मी गोळ्या ऐकतो तेव्हा मला आनंद होतो.

लवकरच कॅप्टन बेटावर परत जातो. तो मला सांगतो की जहाज आता माझ्या नियंत्रणात आहे.

मी खूप आनंदी आहे. मी रडू लागते. मी इतके रडते की मी बोलू शकत नाही.

१० मिनिटांनंतर, मी पुन्हा बोलू शकतो. मी कॅप्टनशी बोलतो. मी त्याला सांगतो की मी किती आनंदी आहे. कॅप्टन त्याच्या माणसांना जहाजातून भरपूर अन्न आणायला सांगतो.

आम्ही चांगले जेवण खातो. आम्ही आमचा विजय आणि बेटावरून निघून गेल्याचा आनंद साजरा करतो.

आम्ही महागडी वाइन पितो. आम्ही डुकराचे मांस, गोमांस आणि भाज्या खातो. आम्ही मिष्टान्न म्हणून बिस्किटे खातो. जेव्हा मी हे अन्न पुन्हा खातो तेव्हा मला खूप आनंद होतो.

कॅप्टन मला नवीन कपडे देतो. खूप दिवसांनी माझ्याकडे नवीन कपडे आहेत. कपडे खूप हलके आहेत. सुरुवातीला थोडे अस्वस्थ वाटतात. पण लवकरच ठीक होते.

पार्टी संपल्यावर, कॅप्टन ज्या पाच कैद्यांवर विश्वास ठेवत नाही त्यांचे काय करायचे यावर आम्ही चर्चा करतो. ते लोक खरोखरच भयानक आहेत. कॅप्टन त्यांना कैदी म्हणून जहाजावर घेऊन जाऊ इच्छित नाही. ते खूप धोकादायक आहे.

मी कॅप्टनला कैद्यांशी चर्चा करायला सांगतो. कदाचित त्यांना बेटावरच राहायचे असेल. त्यांच्यासाठी ते चांगले आहे कारण त्यांच्या बंडाचा अर्थ इंग्लंडमध्ये मृत्यू आहे. आम्ही त्यांच्याकडे जातो आणि परिस्थिती समजावून सांगतो. त्यांना इंग्लंडमध्ये मृत्यू आणि बेटावरचे जीवन यापैकी एक निवडायचे आहे. मला वाटते की त्यांना निर्णय घेऊ देणे योग्य आहे. ते बेटावरच राहण्याचा निर्णय घेतात.

आम्ही त्यांना गुहेत ठेवले. गुहा आता तुरंग आहे. मी त्यांना पुढील आदेशाची वाट पाहण्यास सांगतो.

प्रकरण ३० – मुलगा

प्रवासाची तयारी करण्यासाठी मला थोडा वेळ हवा आहे. माझ्यासोबत काय घेऊन जायचे याचे नियोजन करायचे आहे. पण नंतर मला कळते की मला खूप गोष्टी घेण्याची गरज नाही.

मी माझा कुत्रा, माझा पोपट, माझे पुस्तक आणि इतर काही लहान गोष्टी घेण्याचे ठरवतो. मी जहाजांमधून मिळणारे पैसे, सोने आणि चांदी देखील घेतो. शेवटी ते माझ्यासाठी उपयुक्त ठरतात.

मी पुन्हा कैद्यांना भेटतो. मी त्यांना माझे धान्य आणि माझे प्राणी दाखवतो. आणि मी त्यांना बेटाबद्दल सांगतो. मग मी जहाजावर चढतो.

आम्ही डिसेंबर १६८६ मध्ये बेट सोडतो. बेटावर माझे पहिले पाऊल टाकल्यानंतर सत्तावीस वर्षे झाली आहेत.

प्रथम, आपण त्या बेटावर जातो जिथे शुक्रवारी लोक राहतात. स्पॅनिश आणि पोर्तुगीज खलाशी आम्हाला पाहून खूप आनंदी होतात. आमच्याकडे जहाज आहे याचा त्यांना आनंद होतो. आता आपल्याला नवीन जहाज बांधण्याची गरज नाही. आपण युरोपला जाऊ शकतो.

माझा कुत्राही खूप आनंदी आहे. जेव्हा तो एका स्पॅनिश खलाशाला पाहतो तेव्हा तो खूप लवकर त्याच्याकडे धावतो. तो त्याच्यावर झटका मारतो. तो खूप आनंदी आहे.

स्पॅनिश खलाशी त्याचा मालक आहे. तो खूप आनंदी आहे. त्याच्या कुत्र्याला पाहून तो रडू लागतो. ही खूप भावनिक भेट असते.

खलाशी समुद्र ओलांडून आपल्या प्रवासाची तयारी करायला लागतात. शुक्रवारी निर्णय घ्यायचा आहे. तो त्याच्या लोकांसोबत राहू शकतो. किंवा तो माझ्यासोबत युरोपला जाऊ शकतो. त्याला विचार करण्यासाठी थोडा वेळ हवा आहे. आपण एक रात्र बेटावर राहतो.

सकाळी, मी शुक्रवारी त्याला विचारतो की त्याला काय करायचे आहे हे माहित आहे का. तो मला सांगतो की त्याला माझ्यासोबत युरोपला जायचे आहे. तो प्रवासासाठी सर्व काही तयार करतो. आम्ही जाण्यास तयार आहोत. आम्ही आमचा प्रवास सुरू करतो. दोन महिन्यांनंतर, समुद्र ओलांडून सुरक्षित प्रवास केल्यानंतर, आम्ही लंडनला पोहोचतो. माझ्यासाठी ते पस्तीस वर्षांनंतर आहे.

त्या वर्षांनंतर असं वाटतंय की सगळं जगच वेगळं आहे. लंडनचे काही भाग नवीन आहेत.

नदीवर काही नवीन घरे, रस्ते, दुकाने, उद्याने आणि मोठा पूल आहे. पण ते सर्व नाही. लोक देखील वेगळे आहेत. त्यांचे कपडे वेगळे आहेत. महिलांची केसांची शैली वेगळी आहे.

पुरुषांकडे वेगवेगळ्या टोप्या आणि नवीन प्रकारच्या बंदुका असतात.

लोक नवीन साधने वापरतात जी मला माहित नाहीत. त्यांच्याकडे या साधनांना नवीन नावे आहेत. हे सर्व खूप मनोरंजक आहे. पबमधील संगीताची शैली देखील वेगळी आहे. मी नवीन गाणी ऐकतो. मला ही नवीन शैली आवडते. मला ही नवीन गाणी गायची आहेत.

लंडनहून मी माझ्या गावी, यॉर्कला परततो. माझे आईवडील दोघेही वारले आहेत. मला काही नातेवाईक सापडतात. माझी बहीण, माझे काका आणि माझी काकू अजूनही जिवंत आहेत. मला पाहून ते आनंदी होतात. पण त्यांना वाटते की मी खूप पूर्वीपासून मरून गेले आहे. त्यामुळे कुटुंबाच्या पैशावर किंवा जमिनीवर माझा कोणताही अधिकार नाही. पण मी त्यांच्या घरात राहू शकतो आणि राहू शकतो.

शुक्रवारी इंग्लंडला मोठा धक्का बसला आहे. त्याच्यासाठी सगळं काही खूप नवीन आहे. त्याच्यासाठी सगळं खूप मनोरंजक आहे. त्याला हा नवीन अनुभव आवडतो.

त्याला हिवाळ्यातील थंड हवामान आवडत नाही. फेब्रुवारी महिना आहे. बर्फ आणि बर्फ त्याच्यासाठी चांगले नाहीत. आपण अशा परिस्थितीत का राहतो हे त्याच्यासाठी तर्कसंगत नाही. मी त्याला सांगतो की उन्हाळ्यात हवामान खूप चांगले असते.

मी ब्राझीलला एक पत्र पाठवतो. मला अजूनही पत्ता चांगला आठवतो. मला ब्राझीलमधील लोकांशी संपर्क साधायचा आहे.

मला जाणून घ्यायचे आहे की माझी पत्नी अजूनही जिवंत आहे का. मला जाणून घ्यायचे आहे की माझे मळे अजूनही अस्तित्वात आहे का. पण इतक्या वर्षांनी काय अपेक्षा करावी हे मला माहित नाही.

मे महिन्यात, मला माझ्या पत्नीकडून एक पत्र आणि काही पाकिटे मिळतात. ती मला छान शब्द लिहिते. ती माझी वाट पाहत असलेल्या वेळा लिहिते.

पण मी गेल्यानंतर १० वर्षांनीही तिला मी जिवंत आहे यावर विश्वास बसत नाही. ती पुन्हा लग्न करते आणि तिचे एक नवीन कुटुंब आहे. पण तिचा नवीन नवरा आजारी आहे आणि तो मरतो. आता दोन वर्षे झाली आहेत. आता, ती नवऱ्याशिवाय राहते.

मला माझ्या पत्नीच्या वडिलांकडूनही एक पत्र येते. ते खूप म्हातारे आहेत पण अजूनही जिवंत आहेत. त्यांच्या पत्रात ते माझ्या इतक्या वर्षांच्या लागवडीतील खर्च आणि नफा लिहितात.

ते दोघेही मला खूप छान भेटवस्तू पाठवतात. ते मला काही छान कातडे आणि सोन्याने भरलेला एक छोटासा बॉक्स पाठवतात. ते मला विक्रीसाठी साखरेचे काही बॉक्स देखील पाठवतात.

माझ्या पत्नीकडेही माझ्यासाठी एक मोठे आश्चर्य आहे. ती लिहिते की मला एक मुलगा झाला आहे. ही खूप चांगली बातमी आहे. मी गेल्यानंतर आठ महिन्यांनी त्याचा जन्म झाला आहे. तो आता मोठा माणूस झाला आहे आणि त्याला मला भेटायचे आहे.

थोड्याच वेळात इतक्या गोष्टी घडतात. मला विश्वासच बसत नाही की हे सगळं खरं आहे. मला रडायचंय. मग मला हसायचंय. सगळ्या भावना माझ्यासाठी खूप जास्त आहेत. मी शांत राहू शकत नाही. मी उठतो. मी बसतो. मी पुन्हा उभा राहतो. मी खोलीभर फिरतो. मी हसतो. मग मी पुन्हा रडतो.

जेव्हा मी थोडा शांत असतो तेव्हा मी काय करावे याचा विचार करतो.

प्रकरण ३१ – ब्राझील

मी ब्राझीलला आणखी एका प्रवासाचा विचार करतो. मला माझा मुलगा, माझी पत्नी आणि माझी बाग पाहायची आहे. मला वाटते की मी ब्राझीलला जाऊ शकतो. पण मला माहित नाही की माझी पत्नी माझ्यासोबत राहू इच्छिते की नाही.

बराच विचार केल्यानंतर, मी ब्राझीलला जाण्याचा निर्णय घेतला पण फक्त भेटीसाठी. मला तिथे पुन्हा राहणे योग्य आहे का ते पहायचे आहे. मी माझ्या पत्नीला लिहितो. मी तिला विचारतो की काही दिवसांसाठी त्यांना भेटणे योग्य आहे का. पत्रासह, मी तिला आणि तिच्या वडिलांच्या कुटुंबाला छान भेटवस्तू पाठवतो.

मग मला माझ्या पत्नीकडून एक पत्र येते. ती लिहिते की मी त्यांना भेटण्यास स्वागत आहे. तिच्या आमंत्रणाने मला आनंद होतो. मी समुद्रमार्गे दुसऱ्या प्रवासाची योजना आखू लागतो. मी त्यांच्यासाठी छान भेटवस्तू खरेदी करतो. दोन आठवड्यांनी मी जाण्यास तयार आहे.

जेव्हा आम्ही ब्राझीलला पोहोचतो, तेव्हा मी माझ्या पत्नीला आणि माझ्या मुलाला भेटतो. माझी पत्नी आता वेगळी आहे. पण ती अजूनही खूप सुंदर आहे. माझा मुलगा खूप मोठा माणूस आहे. तो खूप बलवान आहे. तो खूप हुशार देखील आहे. त्याचे स्वतःचे कुटुंब देखील आहे. त्याच्यावर मोठी जबाबदारी देखील आहे. तो संपूर्ण कुटुंबाची लागवड सांभाळतो. त्याच्यावर मोठ्या जमिनीची जबाबदारी आहे.

माझा मुलगा फक्त पोर्तुगीज बोलतो आणि थोडे स्पॅनिश बोलतो. इतक्या वर्षांनी माझे पोर्तुगीज फारसे चांगले नाही. मला फारसे शब्द आठवत नाहीत. मला फक्त काही मूलभूत शब्द आठवतात. पण सरावाने मला शब्द लवकर आठवू लागतात.

दोन आठवड्यात, मी अनेक विषयांवर मूलभूत संभाषण करू शकतो. आणि एका महिन्यानंतर, मी खूप चांगले बोलू शकतो.

मला खूप आनंद आहे की मी माझ्या पत्नी आणि मुलाशी बोलू शकतो. आमच्याकडे बोलण्यासाठी खूप काही गोष्टी आहेत.

ब्राझील देखील खूप वेगळा आहे. लोकांचे कपडे वेगवेगळे आहेत. ते नवीन प्रकारची घरे बांधतात. बागा खूप मोठ्या आहेत. बरेच लोक त्यावर काम करतात.

मी माझ्या कुटुंबासोबत तीन महिने आहे. मला माहित आहे की मी माझ्या बेटापासून फार दूर नाही. मी पुन्हा बेटाला भेट देण्याचा विचार करतो. मला काही दिवसांसाठी बेट पहायचे आहे. शुक्रवारीही पुन्हा बेट पहायचे आहे.

माझा मुलगाही जाऊ इच्छितो. मला वाटतं की ही चांगली कल्पना नाही. मला माहिती आहे की समुद्र किती धोकादायक असू शकतो. पण त्याला ते ठिकाण पहायचे आहे जे त्याला फक्त माझ्या कथांवरूनच माहित आहे.

आम्ही आमच्या प्रवासाची योजना आखतो. दोन आठवड्यांनंतर, आम्ही ब्राझील सोडतो. आम्ही हवानाला जाणाऱ्या जहाजाने जातो. आमचा कॅप्टनशी करार झाला आहे. तो वाटेत माझ्या बेटावर थांबण्याचे आश्वासन देतो. मी माझ्या बेटावर पोहोचल्यावर, आम्ही शुक्रवारीच्या लोकांना भेटतो. ते आता बेटावर राहतात. मी त्यांना विचारतो, "कैदी कुठे आहेत?"

ते मला सांगतात की कैदी बेटावर नाहीत. त्यांना माहित नाही की ते कुठे आहेत. कदाचित ते सर्व मेले असतील.

शुक्रवारी लोक मला सांगतात की ते युरोपियन लोक खात नाहीत. ते फक्त इतर बेटांवरून येणारे शत्रू खातात. हे ऐकल्यावर मला आनंद होतो.

मला आणि माझ्या मुलालाही बेटावर राहायचे आहे. मी कॅप्टनला विचारतो की तो परत येताना आम्हाला ब्राझीलला परत घेऊन जाऊ शकेल का. तो सहमत आहे.

मला खूप मुले थावताना दिसतात. माझ्या बेटावर खूप लोक पाहणे मनोरंजक आहे.

मी पाहतो की बेटावरील लोक खूप आनंदी आहेत. शुक्रवारी तिथेही आनंद असतो. तो एका महिलेला भेटतो. त्याला ती खूप आवडते.

शुक्रवारी तो मला विचारतो की तो त्याच्या बायकोसोबत बेटावर राहतो का? त्याला माहित आहे की तो माझ्यामुळेच जगतो. तो माझ्या परवानगीशिवाय मला सोडून जाऊ इच्छित नाही.

मी सहमत आहे. त्याला आयुष्यभर माझ्यासोबत राहण्याची गरज नाही. शुक्रवारची वेळ आली आहे स्वतःचे कुटुंब सुरू करण्याची. त्याला एक चांगली बाई आहे याचा मला आनंद आहे. ते एकमेकांवर प्रेम करतात हे पाहून मला आनंद होतो. बेटावर राहण्याच्या शुक्रवारच्या निर्णयाचा मी आदर करतो.

मी बेटावर खूप फिरतो. बेटावरील माझ्या आयुष्यातील मला माहित असलेल्या सर्व ठिकाणांना भेट द्यायची आहे. माझी काही आवडती ठिकाणे आहेत, उदाहरणार्थ फ्रूट व्हॅली. मी तिथे बराच वेळ घालवतो. मला हे ठिकाण खूप आवडते. माझ्या मुलालाही हे बेट आवडते. तो अनेकदा माझ्यासोबत बेटावर फिरतो.

मी त्याला माझ्या आयुष्याबद्दलच्या अनेक गोष्टी इथे सांगतो.

आम्ही वीस दिवस बेटावर राहतो. मग हवानाहून जहाज येते. निघण्याची वेळ झाली आहे. आम्ही शुक्रवार आणि त्याच्या लोकांना निरोप देतो.

जेव्हा आपण बेट सोडतो तेव्हा मला एक विचित्र भावना येते. माझ्या डोळ्यात अश्रू येतात. मला हे ठिकाण खूप आवडते. माझे हृदय या बेटाशी कायमचे जोडलेले आहे.
